

AVE MARIA

FEBRUAR, 1948

AVE MARIA

Nabožni mesečnik za verno slovensko ljudstvo

Februar, 1948

Lemont, Illinois

Letnik 40

Izdajajo

Slovenski frančiškani

v Združenih državah Amerike

Naslov — Address:

AVE MARIA

Box 608

Lemont, Illinois

Telefon: Lemont 494

Naročnina—Subscription rate:

U.S.A., \$2.50 letno

Izven U.S.A., \$3.00

Naročnina Tvoja je dar v podporo ubožnejšim slovenskim fantom, ki se izobrazujejo za slovenske duhovnike v lemontskem semenišču.

Naročnikov in dobrotnikov se spominjamo v lemontskem samostanu v svojih molitvah, pri sv. mašah, in pri drugih duhovnih opravilih. Opravimo pa zanje tudi sv. mašo in sicer vsako prvo sredo v mesecu.

Urednik — Editor:

FR. MARTIN STEPANICH, o.f.m.

Upravnik — Business Manager:

FR. CYRIL SHIRCEL, o.f.m.

Pomožni upravnik—Ass't manager

BRO. ROBERT HOČEVAR, o.f.m.

Printed by

CROATIAN FRANCISCAN PRESS

4851 Drexel Blvd.

Chicago 15, Illinois

VSEBINA:

	Stran
Evangeljski prizori	1
Marijini dnevi. — P. Alojzij, o.f.m.....	3
Misijonski namen za februar	4
Misel. — Valiant	4
Prikazovanja in napovedi	5
Samotna pesem. — R. Vodeb	6
Moja nevesta. — E. Kovačič	7
Premišljevanje o postu. — P. Anton Soklič, c.m.	9
Lilija iz raja. — K.	12
Nova "Večna molitev". — K.	14
Na pot v Damask. — Dr. I. Česnik.....	15
Križem kraljestva križa.—P. Martin, o.f.m. 18	
S križem in sidrom	20
Iskanje. — Janko	22
Nocoj. — V. Kos	23
V senci tujine. — Fr. Bazilij, o.f.m.....	24
Lemontski odmevi. — Samostanski firber....	25
Kramljanje na zapečku	28

Published monthly — except October, when published semi-monthly — by the Slovene Franciscan Fathers of Lemont, Illinois, in the interests of the Slovene Franciscan Commissariat of the Holy Cross.

Entered as a second class matter at the post office of Lemont, Illinois, under the act of March 3, 1879. Acceptance of mailing at special rate of postage provided for in section 1103, act of October 3, 1917. Authorized July 14, 1945.

Evangeljski prizori

ZA prvorojence je bila posebna zapoved v Mojzesovi postavi. V Egiptu je bil Gospodov angel zadnjo noč pred izhodom Izraelcev vse egiptovske prvorojence pokončal z mečem, a Izraelcem, ki so imeli na vratih znamenja krvi velikonočnega jagnjeta, je pa prizanesel. Od onega časa naprej je Gospod Bog na poseben način sprejemal v svojo last vse izraelske prvorojence. Vsak prvorojenec bi namreč moral biti posvečen božji službi, kar se je tudi res godilo v dobi očakov. Pozneje pa je Bog odločil le Levijev rod za božjo službo. Od takrat so starši drugih rodov morali svoje prvorojence prinesiti v tempel, jih Bogu darovati, in jih potem odkupiti tako rekoč od Boga z gotovim darom.

Marija je torej prinesla svojega prvorojenega Sina v tempel, da bi ga Bogu darovala. Jezus je bil seveda nad vsako postavo, vendar je hotel izpolniti Mojzesovo postavo, "da bi odrešil one, ki so bili pod postavo (Gal. 4:4)." S tem je nam dal zgled ponižnosti in pokore, kar je tudi Marija storila, ko se je podvrgla obredu očiščevanja, četudi je bila brezmadežna, milosti polna, in ni potrebovala nobenega očiščevanja.

Marija je ohranila vse svoje skrivnosti v svojem srcu in jih ni razodevala drugim, ker se ni hotela po zunanje nikakor ločiti od drugih mater. Zato je polna svete pobožnosti prinesla svojega Sina poleg golgotskega griča proti templju, kateremu nasproti se je dvigala Oljska gora.. Nihče ni slutil, kdo je ono Dete, ki ga je v naročju nosila. Nihče ni vedel, kaj se bo triintrideset let pozneje z njim zgodilo ravno na tej golgotski gori, mimo katere ga je zdaj nosila.

V templju je Marija ponižno dala v roke duhovniku svojega Sina in mu zraven izročila zapovedane darove. Po duhovniku se je potem prvič vidno daroval Sin božji svojemu Očetu. Duhovnik je umoril prvega goloba in poškopil s krvjo oltarjeve stene. Noben ni mislil, da bo s krvjo Marijinega Deteta enkrat odrešen ves človeški rod. Nato je duhovnik še drugega goloba umoril in ga vsega požgal na žgavnem oltarju. Ni bilo še žgavne daritve, ki bi bila Bogu prijetnejša od te daritve.

*Bodi nam pozdravljena, o nebes Kraljica,
nikdar dosti slavljena, Mati in Devica!
Čista vsa brez madeža bila si spočeta,
greh in pekel zmagala, v hipu prvem sveta.*

*Venec rajske zdaj časti Ti opleta glavo,
k Tebi rado vse hiti, vse Ti daje slavo.
Milostno poglej na nas, Mati Bogu mila,
dobra bodi nam ves čas, kot dozdej si bila.*

MARIJINI
DNEVI

LURŠKA MATI BOŽJA

(Praznik 11. februarja)

PRED devetdesetimi leti se je prikazala preblazena Devica Marija v duplini massabielske skale ob vznožju francoskih Pirenej. Prvikrat se je namreč prikazala na današnji dan, t. j. 11. februarja, štirinajstletni deklici, Bernardki Soubirous. Papež Pij IX. je bil leta 1854 slovesno proglasil versko resnico, da je bila Devica Marija spočeta brez madeža izvirnega greha. Štiri leta pozneje (l. 1858) je Marija sama potrdila nauk sv. očeta, ko je Bernardki odgovorila na vprašanje, kdo da je: "Jaz sem Brezmadežno Spočetje!"

Mrzel dan sredi zime je bil 11. februarja 1858. Siromašna Soubiroujeva družina ni imela kurjave. Tako se je prigodilo, da sta Bernardka in njena sestra Tončka šla nabirat suhih vej. Soseda, Ivanka Abadije, se je jima pridružila. Šle so ob kanalu Sabijevega mlina do massabielske pečine. Pri votlini se je stekal kanal v reko Gave. Tukaj so morale kanal prebresti. Tončka in Ivanka nista imeli nobene težave. Bernardka, ker je bila bolehná, se je pa ustrašila ledene vode. Prosila je Ivanko, da bi se vrnila po njo in jo prenesla, a njena prošnja ni bila uslišana.

Poskušala je, kako bi prišla čez ka-

nal. Vrgla je vanj nekoliko kamenov, da bi na nje stopila in tako posuhem čez prišla. Ni pa imela sreče. Začela si je sezuvati nogavice, ko je začula močan veter. "Zmotila sem se," je mislila sama pri sebi, ko je opazila, da nobena veja na topolih ob reki se ni zganila. Pa je zopet začula šum. Prestrašena je skočila pokonci in zagledala, da se grm ob duplini maje kot v močnem vetru.

Tedaj se je prikazal iz dupline oblček, za njim pa gospa, "mlada in lepa, o lepa tako, da nisem nikdar take vide-la," je pozneje Bernardka pojasnila. "Pogledala me je, se mi nasmehnila in mi dala znamenje, naj grem bliže, kakor da je moja mati. Strah me je minil, pa zdelo se mi je, da kar ne vem, kje sem. Kakor nevede sem vzela v roke rožni venec in pokleknila. Gospa mi je prikimala in tudi sama spustila med svoje prste rožni venec, ki ga je nosila na desni roki. Pustila me je pa, da sem molila sama. Le ob koncu vsake vrstice je ponavljala z menoj vred besede: "Čast bodi Očetu in Sinu in svetemu Duhu."

Po zadnjem "Čast bodi" je Gospa izginila in z njo vred je izginil tudi oblak. Bernardka je bila še na kolenih, ko sta se vrnila njena sestra in soseda k votlini. Povezale so nabrane veje in se vrnile v mesto. Med potjo je Bernardka

uprašala, če sta kaj videli v votlini. Pa nista nič izvanrednega opazili. Pri večerni molitvi jo je pa spomin na lepo prikazen tako prevzel, da je začela jokati. Tedaj je pravila celo zgodbo svoji materi.

Prikazen se je večkrat ponovila: osemnajstkrat se ji je Marija prikazala. Večkrat je izpregovorila. Obljubila je Bernardki: "Osrečila te bom, pa ne tukaj, marveč v nebesih." Na trikratno prošnjo deklice, kdo da je, je končno odgovorila: "Jaz sem Brezmadežno Spočetje."

Marija je čudovito znamenje na nebu našega stoletja, ki se je prikazalo tam ob pirenejskih gorah, je čudovita žena, obdana s soncem, ki ima luno pod nogami, žena brezmadežna, ki se je prikazala, da bi ubogim človeškim otrokom novih milosti delila.

O mila Mati božja, ki si ostala brezmadežna in brez greha do zadnega trenutka življenja, prosi za nas uboge grešnike. O Tebi je pircal sv. Duh: "Pri meni je vsa milost življenja in resnice, pri meni je vse upanje življenja in čednosti. Pridite k meni vsi, kateri me želite, in nasitite se mojega sadu. Zakaj moj duh je slajši, kakor med, in moja deležnina čez med in satovje. Kateri mene uživajo, so še lačni, in ki mene pijo, jih še žeja."

O brezmadežna, prečista Kraljica vesoljnega sveta, najvarnejše pristanišče obupajočih, naša najkrasnejša Gospa,

naše zdravje in rešenje, pod plaščem Tvoje ljubezni in Tvojega usmiljenja nas varuj in brani sedaj in ob naši smrtni uri!

Priredil p. Alojzij. o.f.m.

MISEL

Le kdaj mi bo misel
kot čoln, ki orje
večerno morje
in jadra obrača,
kjer stran je domača?

Le kdaj mi bo misel
šla s ptičev jato
na pot vihrato?
K domači samoti
neso jih peroti.

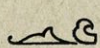
Že dolgo umiram
po gajih borov,
krog tujih dvorov,
pod krono polkrožnih
pinij otožnih.

Z menoj so spomini
v večerni tišini;
dih južnih vetrov
gre z mano domov
le v sanjah, le v sanjah . . .

Valiant

Molitev je moč človeka in slabost Boga.
— Sv. Avguštin

MISIJSKI NAMENI ZA LETO 1948

FEBRUAR:

Da bi krščanska vera rastle na Japonskem.

PRIKAZOVANJA IN NAPOVEDI

(Sledeča poročila o prikazovanjih Marije in Kristusa in o napovedih glede usode človeštva v bodočnosti so bila natisnjena v brošurici, ki je izšla lansko leto, menda v Tristachu. Zaradi prošnje, da bi več naših slovenskih ljudi vedelo o teh prikazovanjih, so ta poročila zdaj objavljena v tem listu. Ameriški katoliški časopisi in listi so tudi poročali o tem.)

(Nadaljevanje)

3. *Napovedi v preteklosti.*

Te Kristusove napovedi imajo svoje potrdilo tudi v raznih napovedih svetnikov, ki se s sedanjimi napovedmi Kristusovimi popolnoma ujemajo. Nekateri svetniki so napovedali sedanje težke čase, kakor tudi posebne božje moči v sedanje stiske sveta.

Po teh napovedih so današnji časi tišči, v katerih hoče Kristus pokazati svetu svojo moč.

Od teh naj omenimo zlasti napovedi Ane Marije Taigi (1796—1837) in pa Katarine Emmerich (1774—1820).

Ana Marija Taigi

Govorila je svojemu duhovnemu voditelju večkrat o preganjanju Cerkve, kjer bo veliko uglednih ljudi odvrгло svojo masko. Vprašala je večkrat Boga, kateri se bodo mogli ustavljati ti strašni preskušnji. Dobila je odgovor: "Tišči, katerim bom dal duha ponižnosti."

Nekoč je molila vsa solzna, darujoč Bogu svoje trpljenje za spreobrnjenje grešnikov, uničenje greha, za božjo čast in razširjenje njegovega svetega imena. Bog ji je razodel ob tej priliki strašne napake vseh ljudi, vseh stanov, število in velikost vseh grehov, ki se bodo na svetu dogodili. Potem je občutila veliko bolečino in rekla: "Ljubi Gospod, kako bi mogla vse te pregrehe zabraniti?"

Dobila je odgovor: "Hči moja, moj

Oče in jaz bova dobila sredstvo za vse, kajti po kaznovanju . . . bodejo ti, . . . ki so počivali, tako živeli . . ." (Kar manjka, se ni smelo objaviti zaradi svetniškega procesa.)

Nato pa nadaljuje: "Potem sem videla neštivilno množico spreobrnjenih krivovercev, ki so se vračali v naročje Cerkve, videla njih zgledno življenje kakor tudi pobožnost drugih katolčanov."

Katarina Emmerich

Ona pravi: "Videla sem razlivati se vojne trume, videla sem mnogo pomorjenih. Videla sem, kako so župnike preganjali iz župnišč, videla sem svete na njih mesta stopati, dokler drugi niso zavzeli njih mest. Bilo je čudovito zbiranje. Ljudje so bili zelo tenki in čudila sem se, ko sem videla mnogo močnih mož, pobitih in odvzetih, medtem ko so stari in slabi ostali. Videla sem pa tudi dalno mladino rasti, ki je dopolnila vrzeli. Vse to sem videla posebno z ozirom na pastirsko službo. Videla sem pa tudi mnoge po trpljenju spreobrnjene, ki so se vračali k Očetu. Videla sem mnogo izgubljenih sinov, ki so se vračali k Materi Cerkvi, ki so jo bolj razveselili in potolažili, kakor stari sinovi, ki so bili zbujeni z spanja in zadovoljnosti, bili so izbrani. Videla sem podobo posledic vojska, ki so bile bolj strašne kot vojske same. Bila je to žalostna slika, ki je pa končala s praznikom obnove Cerkve."

Na drugem mestu zopet pravi: "Videla sem cerkev sv. Petra in silno veliko množico ljudi, ki so se trudili, da bi jo podirli, pa tudi druge, ki so popravljali. Zveze prvih so se vlekle okrog sveta in čudila sem se zvezi med njimi. Mnogi so podirali in odstranjevali cele kose, pri tem je bilo mnogo sektantov in odpadnikov. Kakor po načrtu in pravilu pa so delali ljudje, ki so imeli bele, z vijoličastim trakom obrobljene predpasnike z žepom in zidarsko kelo za pasom. Imeli so obleke vsake vrste in so bili veliki, debeli, imetnitni ljudje v uniformah z zvezdami, ki pa sami niso nič delali, ampak s kelo samo zaznamovali mesta, ki naj bi se podrla in kako. Na moje veliko začudenje so bili tudi katoliški duhovniki zraven. Večkrat so se pa, ker niso takoj vedeli, kako podirati, približali enemu svojemu, ki je imel veliko knjigo, kakor bi bil v njej narisana

SAMOTNA PESEM

*Nikogar več ne čaka
v meni Tvoja tihota.
Vsi so odšli.
V večeru gori
bridko razcvetena samota.*

*Od vseh zapuščen sem v žalosti
kot Tvoje solze v Getzemani.*

*Le Marija bo še prišla,
prežalostna,
in se nadme sklonila.*

*Njen obraz bo ves bel,
ko bom pod oljkami dolgo, dolgo ihtel
v rob njenega krila.*

Ratko Vodeb

načrt zgradbe in opis podiranja. In potem je zaznamoval neko mesto čisto natančno, ki naj se podere. To se je pa tudi hitro zgodilo. Ti ljudje so podirali čisto mirno in z gotovostjo, vendar pa nekako boječe, skrivnostno in opazujoče. Papeža sem videla moliti . . . Videla sem majhnega, črnega, svetnega možička v veliki delavnosti proti Cerkvi.

"Medtem, ko so eni na eni strani podirali, so pa drugi na drugi strani zopet zidali, pa ne prav vneto. Videla sem duhovnike . . . Zdelo se mi je, da nimajo nobenega zaupanja, nobenega veselja, nobenih navodil, ki niso vedeli, za kaj gre.

"Slišati je bilo stokanje. Že je bil podrt prednji del cerkve, samo najsvetejša je še stala. Bila sem žalostna in potrta in vedno sem mislila, kje je stal mož, ki je sicer v rdeči obleki z belo zastavo rešujoč stal na cerkvi. Potem sem pa zagledala mogočno ženo na velikem trgu pred cerkvijo. Z obema rokama je držala široki plašč in lahno plavala v zraku. Stopila je na kupolo in razprostrla čez ves prostor plašč, ki se je bleščal od zlata. Podirajoči so malo prenehali. Hoteli so priti zopet bližje, pa se nikakor niso mogli približati prostoru pod plaščem. Na drugi strani pa je popravljanju nastala velika delavnost. Prišli so stari, kruljavi in pohabljeni možje in mnogo učenih in mladih ljudi, žena in otrok, duhovnikov in svetnih, in stavba je bila kmalu popravljena.

"Videla sem prihajati množice angeprocesiji. Ta je bil mlajši in strožji kot prejšnji. Bil je dvojni velik praznik, popolni jubilej in prenovljena cerkev. Predno je papež pričel slovesnosti,

je pripravil še svoje ljudi, ki so popolnoma brez ugovora odstranili množico imenitnih in preprostih duhovnikov in jih zapodili. Videla sem, da so z jezo in godrnanjem zapustili množico. In vzel je popolnoma druge ljudi v službo, duhovnike in tudi svetne. In začela se je slovesnost v cerkvi sv. Petra. Tisti v belih predpasnikih so pa odslej delali na tihem z obzirnostjo, s strahom oprežujoč, če jih drugi ne gledajo.”

Na drugem mestu pa pravi: “Videla sem sliko velikanske vojske, vse polje je bilo polno dima, povsod so streljali iz grmov, ki so bili polni vojakov. Kraj je bil nizek, v daljavi so bila velika mesta.

“Videla sem prihajati množice angelov, ki so vojskujoče razkropili. To se bo šele zgodilo, ko se bo zdelo, da je vse izgubljeno. Neki voditelj bo poklical sv. Mihaela in potem pride zmaga.

“Oborožena Devica je stala pri boju na griču, hitela sem k njej, priporočila ji domovino in one kraje, za katere moram moliti. Ona je bila popolnoma tujja pomenjajoče oborožena: s čelado, ščitom in oklepom.

“Ljudje pa, ki so vodili vojsko, so bili pa napravljeni kot naši vojaki. Bila je strašna vojska in na koncu je bilo malo dobromislečih.”

“Cerkev je v veliki nevarnosti. Jaz moram na povelje vsakega, ki pride k meni, prositi za en očenaš v ta namen. Prosim moramo, da papež ne zapusti Rima, ker bi sicer vsled tega nastala velika škoda. Če bi papež zapustil Rim, bi sovražniki Cerkve dobili premoč. Vidim, kako spodkopujejo in duše vero v tem mestu. Toda teh ne morejo dobiti: cerkve sv. Petra, Marijo snežno in sv. Mihaela. Zopet in zopet jih napadajo,

pa jih ne morejo dobiti. Ti morajo zopet hitro zidati. Podirajo celo duhovniki. Pride veliko opustošenje.”

“Vidim Cerkev popolnoma samo. Zdi se, kakor bi se ji vsi izogibali. Vse okrog nje se podira. Povsod vidim veliko stisko in sovraštvo, izdajstvo in zagrenjenost. Iz temne sredine vidim pošiljati poslance, ki tam nekaj naznanjajo, ki črno prihaja iz njih ust, ki pade na vse poslušalce in jih zbudi. Vneto molim za vse stiskane. Nad nekaterimi kraji, kjer molijo, vidim svetlobo, nad drugimi temo. Stanje je strašno. Jaz sem zelo molila. Bog se mora usmiliti. O mesto, mesto (Rim?), kaj ti grozi! Vihar je blizu! Pazi! Upam, da boš ostalo trdno.”

To je napovedala Katarina Emmerich malo pred letom 1820.

MOJA NEVESTA

*Kot seme sem, ki v zemlji bo segnilo,
da kdaj iz njega zrastle bo cvetlica,
pač človek sem, ki mu je polovica
življenja vzeta, da bo drugim vzkliko.*

*Ne vem, če kdaj ljubeče bo sklenilo
srce z menoj se in bo kdaj resnica,
da bodo v smehu ji žarela lica
in bo oko od sreče se iskrilo.*

*Moj Bog, čemu le trnje mi poganja,
in me dosedaj neznanica bol preganja,
čemu se zdi mi, da sem kakor mrtev?*

*Ko k Tebi, Bog moj, za rešitev molim,
spoznavam glas Tvoj, da si naj izvolim
nevesto dobro mi poznano — žrtev.*

Erik Kovacič

4. Kdaj se bodo napovedi izpolnile?

Kristus je rekel bl. Ani Mariji Taigi (umrla 1837): "Najprej bodo prišli mnogi zemski udarci. Ti bodo strašni, vendar bodo zaradi molitve in pokore mnogih svetih ljudi omiljeni in skrajšani. Velike vojske bodo, v katerih bo mnogo milijonov ljudi usmrčenih z orožjem. Po teh zemskih bičih pride božja šiba, ki bo zadela samo in edino nespokorjene. Ta bič bo še mnogo strašnejši. Nič ne bo omiljen, nastopil bo v vsej svoji grozoti. Kakšen bo ta božji bič? Tega Bog še ni nikomur razodel, niti svojim najbolj zaupnim prijateljem." (Iz zapiskov svetniškega procesa.)

Koliko časa je še, da to nastopi? Gotovo ne desetletja, kvečjemu nekaj let. Pride morda ta šiba že to ali prihodnje leto? Tega ne vemo. Navadno Bog pri takih napovedih ne naznani niti leta, kajti napovedi so samo pogojne, to se pravi, če delajo ljudje pokoro in se poboljšajo, se morejo napovedane kazni ustaviti ali celo izostati. Božje napovedi nimajo namena, streči človeški radovednosti, temveč pospeševati dušni blagor. Drugače bi kdo vse popustil usodi in si mislil: "Kar mora priti, pride tako ali tako, parv nič ne pomaga." Ne, molitev in pokora vedno pomagata!

Da bodo prišle velike kazni in še v tem stoletju in celo kmalu, spoznamo iz božjega razodetja blaženi Ani Mariji Taigi. V tem razodetju je pokazal Kristus veliko zmago svoje Cerkve, ki jo čaka. Kristus je rekel: "Najprej mora pasti net velikih dreves, da bo mogla priti velika zmaga. Teh pet dreves je pet velikih krivih nauk."

Nato je dejala božja služabnica: "Da

se bo to zgodilo, bo komaj zadostovalo dvesto let."

Gospod je pa odgovoril: "Ne bo tako dolgo trajalo, kot ti misliš."

Od smrti Ane Marije Taigi je preteklo že več kot 100 let (umrla 1837). Če ne bo torej po Zveličarjevih besedah trajalo 200 let do prerokovanega povišanja prave Cerkve božje, potem morajo ti predhodni dogodki kmalu nastopiti. Deloma so se že odigrali: namreč dve svetovni vojski v tem času (Abisinja, Španija, Urugvaj, Paragvaj). Dovolj strašne so bile te zemske šibe, kot jih je Gospod sam imenoval, in vendar so bile te zemske šibe omiljene po molitvi svetih. Kaj bi človeštvo še zaslužilo za svoje mnoge grehe? In zasluži šele sedaj po tolikih božjih milostih, po prikazovanjih, opominih, svarilih, čudežih in znamenjih, ki niso bila nikdar tako številna kot v današnjem času.

Kdor prezira vsa znamenja, presliši opomine, ne zgrabi rešilne vrvi, ki jo Bog nudi v svojem neskončnem usmiljenju, ta zasluži najtežjo kazen, ki ne bo izostala. Torej ne bi smel nihče reči: "Kako more Bog dopuščati, da človeštvo toliko trpi."

Tako govore tisti, ki pozabljajo, da Bog ni samo neskončno usmiljen, ampak tudi pravičen. Izvršil pa bo pravično kazen šele potem, če bodo njegovo usmiljenost trdovratno zavračali. Božje usmiljenje čaka, opominja, svari, vabi k odpuščanju, ki naj ga iščemo v pokori in molitvi. Če pa prevzetni (ali nedopovedljivo lahkomišeln) ljudje enostavno zavržejo usmiljenje in izzojejo božjo pravičnost, jih bo zadela božja sodba v vsej svoji grozoti. Bog noče naše nesreče, toda ne more pustiti,

da bi se z njim igrali. Z večno sodbo se sploh ne smemo igrati in kdor to dela, ta zaigra vse. Bog nas je že pred izbruhom druge svetovne vojne z mnogimi prikazovanji opominjal in svaril, da bi mu sledili; če bi poslušali in se po tem ravnali, bi bilo svetu prihranjeno morje gorja, trpljenja in solza. Tako pa postajajo opomini in svarila vedno bolj pogostna, nujnejša, resnejša, ko je pripravljen že drugi "nebeški" bič. Kakšen bo, ne vemo. Tudi drugi blaženi pripovedujejo o tem, da bo popolnoma nova strašna stiska, kakršne še ni bilo. O tej vemo samo to, da bo še strašnejša, še bolj boleča, kot vse dosedanje nadloge tega stoletja, da ne bo nič omiljena, ampak bo nastopila z vso ostrostjo. V njej bo Bog izlil svojo jezo in sicer samo nad *nespokorjenimi*.

Četudi so bila dosedanja božja obiskanja zelo težka, so bila poslana po božjem usmiljenju, da bi prebudila človeštvo k pokori. Toda prihodnjo kazen bo poslala samo božja jeza in božja pravičnost. Kako se moramo bati tega biča in kako bi se moralo človeštvo dvigniti, da bi se izognilo temu trpljenju!

Značilno je tudi, da je v nekaterih razodetjih povedano, da bo to zadnji bič popolnoma nov, strašen, toda krutek in neposredno mu bo sledila velika zmaga božje Cerkve. Velik del človeštva bo po tej kazni pometen! In drugi, ki bodo ostali, bodo živeli v velikem strahu božjem.

Časi so resni. To nam dokazuje napoved v Heedu. Mnogim je še mogoče, da se obvarujejo teh grozot. Zato vsi veliko moljmo!
(Konec)

PREMIŠLJEVANJE O POSTU

P. Anton Soklič, c.m.

MORDA se zdi kakemu katoličanu cerkvena zapoved posta malo čudna in modernim časom neprimerna. Le kaj se Cerkev vtika v to, kaj jem? Cerkev naj uči krščanski nauk, pusti pa naj, da vsakdo je po svoji pameti. Ali ni vseeno, če jem meso v četrtek ali petek? Tako ali podobno morda kdo gleda na postno zapoved, ker ne razume dovolj globljega pomena.

A vendar — Cerkev ima pravico naložiti svojim vernikom nekatere omejitve v hrani. Seveda takoj pribijemo, da Cerkev s to zapovedjo noče nikomur škodovati na zdravju in je pripravljena oprostiti posta vse tiste, ki imajo za to resne razloge. Saj smo videli, kako zelo je Cerkev omilila postno zapoved

med vojno, ko je bilo v mnogih deželah vprašanje hrane zelo težko in so ljudje že tako stradali.

Zakaj ima Cerkev pravico prepovedati nekatere dni mesne jedi in naložiti tudi pritrganje v jedi?

Zato, ker ima Cerkev duhovno oblast nad vsemi verniki v vsem, kar zadeva njihovo duhovno življenje in zveličanje. Če je torej Cerkev že od najstarejših časov upeljala navado posta, je to znamenje, da mora biti post velikega pomena za naše duhovno življenje.

In to tudi je. Če le nekoliko premislimo, kaj je post v svoji naravi in kakšne so njegove koristi, bomo morali reči, da ni vseeno, ali kdo Cerkev uboga v tej točki ali ne.

Kaj je post v svoji naravi? Po svoji zunanji naravi je post neka omejitev v hrani: v petek in še nekatere druge dni katoličani ne smejo jesti mesa, oziroma mesnih jedi, in nekaj dni v letu, posebno v času štiridesetdanskega posta, se smejo do sitedga najesti samo enkrat na dan, kaj malega pa smejo vzeti tudi zjutraj in zvečer, oziroma opoldne, če hočejo prestaviti glavni obed na večer. Če bi gledali post samo po njegovi zunanji naravi, bi res rekli, da je vseeno, kdaj jem meso in kdaj ne, kdaj jem nekoliko več in kdaj ne. Dasi zdravniki priznavajo, da za ljudi, ki so običajno dobro hranjeni, ni brez koristi, če si včasih nekoliko omeje prehrano. Mnogo boleznj pride ravno od preobilne hrane in zdravilo je včasih ravno post, vsaj za kako določeno stvar.

Toda Cerkev ne misli, toliko na naše

"Poberi se, satan; pisano je nameč: 'Gospoda svojega Boga moli in njemu samemu služi.'" (Mt. 4:10)

telesno življenje, ko nam nalaga zapoved posta. Cerkev ima v očeh predvsem duhovno naravo posta. Uvedla je post predvsem zato, ker je post po svoji naravi velikega pomena za naše duhovno življenje.

Kajti po svoji duhovni naravi je post eno izmed dobrih del. To se pravi, da je Bogu všeč in, če smo z Bogom združeni po posvečujoči milosti, je tudi za nebesa zaslužno dobro delo. Vsak dan posta nam postane kakor kapital zapisan v knjigi večnega življenja in čim višji bo kapital ob naši smrti, tem večjega poveličanja se bomo veselili v onstranskem življenju.

Krščanski post je že sam po sebi dobro delo, tudi če ga Cerkev ne bi ukazala. Post je namreč zmaga nad samim seboj, oziroma nad teženjem po hrani, ki ga vsi nosimo v sebi. S postom človek na posebno odličn način izpriča svojo svobodno voljo in svojo duhovno zvišenost nad snovjo. Pes, ki je lačen in vidi jed, se ne more postiti, ker nima svobodne volje in se nujno mora pokoriti naravnemu gonu. Človek pa ta gon lahko obvlada. Ker je post zmaga nad naravnimi težnjami, je seveda tudi boj in zato tudi žrtev. Ker je pa žrtev, sprejeta v duhu vere, zato je kakor nekaka duhovna daritev v božjo čast in zadoščenje za grehe, lastne in tuje. Zato post po vsej pravici štejemo med krščanska dobra dela, kakor štejemo mednje molitev in dejanja ljubezni do bližnjega.

A sedaj, ko je Cerkev post tudi izrečno naložila svojim vernikom, post pomeni tudi dejanje pokorščine do Cerkve, ki predstavlja božjo oblast. Zato je post tudi pod tem vidikom nadnaravno zaslužno dejanje. Kdor vas posluša,

mene poslušaj! (Lk. 10:16) — tako je Kristus govoril prvim predstavnikom cerkvene oblasti. In to velja tudi za postno zapoved.

Če je post po svoji naravi izraz človekove svobodne volje, zmaga nad samim seboj. Bogu prijetna žrtev, nadnaravno zaslužno delo, je prav lahko razumeti, kako velikega pomena je tudi za naše duhovno življenje.

Kaj more biti bolj učinkovito — pravi sv. papež Leon — kot post, ki se z njimi približamo Bogu, se ustavljamo hudiču in premagamo vabljenost pregrehe? Post je bil vedno hranivo kreposti. Kajti iz vzdržnosti izvirajo neoporečne misli, pametne težnje, zdravi nasveti. In s prostovoljnimi omejitvami ugasnejo poželenja v telesu, se poživijo kreposti duha.

Kako velikega pomena je post za krščansko življenje, moremo sklepati tudi že samo iz tega, da ga priporoča Bog sam v sv. pismu. Že Judje v stari zavezi so se postili. Postil se je Kristusov neposredni predhodnik, Janez Krstnik, in oznanjal pokoro. Postil se je Kristus sam, da bi nam dal za vse čase zgled. Postili so se apostoli, postili so se prvi kristjani. Z eno besedo — lahko rečemo, da je krščanski post tako star, kakor je stara Cerkev. In skozi vsa stoletja, odkar stoji Cerkev, je v navadi tudi post. Da, še več! Post ni v navadi samo v katoliški Cerkvi. Poznajo in nalagajo ga tudi druge vere, in morda še strožjega, kot pa je v navadi med katoličani. Muslimani n. pr. ves tako zvani sveti mesec "ramadan" ne smejo od sončnega vzhoda do zahoda zavžiti nobene stvari, vzeti niti kapljice vode in niti kaditi. In treba je reči, da po veliki večini drže to težko omejitvev. Ker

ta mesec v naših časih pade ravno v poletni čas, je ta žrtev v afriški vročini še dosti občutnejša. Kar mislite si, da toplomer kaže vsaj okoli 45 stopinj C. v senci, in poskusite vstrajati dvanajst ur brez kapljice vode! Skoraj nas je lahko malo sram.

Zato lahko zaključimo, da post tudi v našem času ni nekaj neprimerne in pretežkega, dasi moderno življenje morda zahteva od katoličanov večjih naporov. Saj je Cerkev to zapoved v našem času tako omejila, da zaradi nje ni treba nikamor trpeti škode na zdravju in zaradi nje vsakdo lahko vrši svoje stanovske posle. Prvo, kar nam Cerkev tudi v našem času skuša navdihniti s to skromno omejitvijo, je duh pokore. In ta duh skrušenosti pred Bogom in pripravljenosti, s kako malo žrtvijo pokazati Bogu dobro voljo, nam je potreben v našem času prav tako, kot je bil potreben v času apostolov in kakor bo potreben katoličanom do konca sveta, če bodo hoteli biti dobri katoličani.

Zato v tem duhu glejmo na postno zapoved in v tem duhu skušajmo pokoriti se Cerkvi, kolikor nam dopušča zdravje in poklicno delo. Zavedajmo se, da kolikor s prostovoljno žrtvijo in v duhu vere odrečemo telesu, toliko damo Bogu, oziroma svoji duši. Kar pa damo Bogu, bo naše za vso večnost.

Resnično kesanje je poseben božji dar in presega naše moči. Zategadelj moramo prositi pomoči usmiljenega Samarijana, da pride k nama s svojim usmiljenjem, vlije v rane našega srca pekočega, toda zdravilnega rezkega vina obžalovanja ter nas povede v gostišče zašlih in izroči svojemu namestniku, da nas popolnoma ozdravi — **Sv. Ambrož**

LILIJAJA IZ RAJA

19. Velika krvava oporoča ljubezni.

BILO je eno trpljenje v dveh srcih, v Jezusovem in Marijinem, oboje strašno, neizmerno, da je celo sonce na nebesnem oboku otemnelo, ker ji ni moglo razsvetljevati s svojimi žarki; da se je vsa narava zagrnila v tužen mrak, kakor v žalno kopreno, da je ni gledala, in v strašni bolečini, da je bil vanjo zasaden križ, na katerem umira njen Stvarnik. Dolge minute, slednjich tudi ure so se vendar počasi izmikale druga drugi, da, počasi vendar stalno. Molk je zagrnil Kalvarijo. Samo bolečinsko hropenje treh umirajočih na križih je motilo to tišino.

Mati Marija je samo tiho stala pod križem z očmi uprtimi v obraz trpečega Sina. Bolečina ji je izžgala vse solze iz oči.

Bilo je že proti tretji uri tega strašnega umiranja, ko križani Sin počasi z bolečinami obrne svojo glavo proti Materi na desni in jo živo pogleda. Oči se vjamejo in obe srca zatrepečeti. Počasi odpre od bolečin izsušena usta in slaboten glas se sliši.

“Žena, glej, Tvoj sin!” ji pravi. Oči njegove se pa obrnejo proti Janezu na levi strani.

Marija lahko pokima v znamenje, da ga razume, pa da razume njegovo krvavo oporočo, katero ji govori in s katero ji izroča svoj odkupljeni človeški rod.

Tudi za Janeza so bili ti trenutki strašni, ko je gledal svojega tolikanj ljubljenega Učenika tako strašno umi-

rati. Tudi njemu se je srce krčilo v prsiah. Vendar, ko zasliši ljubeče besede Učitelja, ga strese. Razume njegove besede tudi on. Svojo Mater mu zapušča kot svojo dedščino. Neka blaženost mu napolni srce in bolečina se pomeša s to blaženostjo v nerazumljiv občutek. Joka, trpi, pa vendar ta sreča! Toraj še sedaj v svojem umiranju misli nanj, ga ljubi! Zapušča mu, kar mu je najdražje na svetu — svojo Mater. Upre svoje oči v Jezusove, ki ga gledajo sicer tako izmučeno, vendar tako ljubeče. Nehote poklekne na tla pred križ, sklone globoko svojo glavo in mu poljubi krvave noge. Ljubeč poljub naj mu bo dokaz, da razume besede njegove oporoče, da jih sprejme, da mu je neizmerno hvaležen zanje. To je bil edini dokaz hvaležnosti, ki mu ga lahko da v teh tako strašnih razmerah. Zato pa izlije v ta poljub nog vso svojo prisrčno ljubezen do Učenika. Pove mu naj, da jo bo ljubil, kakor je njega ljubil. “Gospod, bom, bom ljubil Tvojo do sedaj, od zdaj pa mojo Mater Marijo!” mu hoče povedati. “Skrbel bom za njo kot sin, ko Te ne bo več! Ko bo sama ostala.” Rad bi bil to povedal Jezusu z besedami, pa kako? Saj mu ne gre beseda iz ust. Bolečina in blaženost v srcu mu stiskata grlo, da ne gre iz njega beseda. Preveliko je ginjenje.

O, blagor ti, apostol! Veliko, veliko si dobil. Kako si srečan!

Pa saj nisi dobil te Matere samo zase. Ne, ne! Stal si ob umirajočem Zveličarju kot zastopnik tudi — moj,

zastopnik vsega odrešenega človeštva, vseh, ki bodo verovali v Jezusa in bodo tako po veri njegovi.

“Žena, glej, Tvoj sin!” ne samo Janez, temveč vsi ljubljenci in ljubitelji, tudi jaz nesrečni grešnik!

O, zato pa blagor tudi meni! Vsem učencem Jezusovim! vsakemu krščanskemu srcu! Mater smo dobili. O, Janez poklekni tudi zame pod križ! Tudi zame poljubi svete krvaveče noge Boga ljubezni, in mu povej isto, kar si mu zase povedal: “Gospod, bom, bom ljubil Tvojo, od sedaj mojo Mater Marijo!”

Sv. Janez vstane mirno in počasi s še vedno uprtimi očmi v Jezusa.

Po malem molku, ko je iskal novih moči v svojem zmučenem, umirajočem telesu, Jezus počasi obrne svojo glavo proti Janezu. S skrajnimi silami premaga bolečine in ga pogleda z ljubečim očesom, da je Janeza zazeblu v dušo.

“Sin, glej, tvoja Mati!” mu počasi pravi razločno. Dal sem tebe Materi, njen otrok si od sedaj. Pa to še ni zadosti, da bo mogla biti res tvoja prava Mati. Tudi ti moraš postati njen otrok. Potreboval jo boš. Veliko zakladov božjih milosti sprejema sedajle za ves človeški rod. Toda ne bo se nikomur usiljevala. Dajala jih bo samo tistim, ki jo bodo sprejeli za svojo Mater, to je, ki bodo njeni otroci hoteli biti, njeni otroci v ljubezni do nje, v njih češčenju in otroškem zaupanju.

Janez iznova poklekne pred noge Jezusove in jih vnovič poljubi, da mu s poljubom pove, da ga razume in da tudi ta del njegove velike krvave oporoke sprejema v vsem njenem obsegu in pomenu. Takoj na to pa poljubi rob Marijinega oblačila. Tudi njej hoče povedati, da razume Jezusovo oporočo in jo

prosi, da jo sprejme tudi ona, da ga sprejme za svojega otroka. S poljubom roba obleke ji pove, da jo bo sprejel za svojo Mater, za njo skrbel kot sin.

O, Mati Marija, tudi jaz z Janezom poljubljam Tvoje oblačilo prav z istim namenom. Mati, Tvoj sem! Ne zapusti me!

Kratek je bil ta prizor pri povzdigovanju velike maše človeškega rodu na Kalvariji, vendar — večer je! Ne samo Jezus je s človeškim rodом tedaj sklenil novo zavezo, temveč tudi Marija, njegova Mati je sklenila z njim novo zavezo večne materinske in sinovske ljubezni, pa tudi večne pomoči človeškemu rodu po njenih rokah.

Človeško srce bo na svoji Kalvariji, morda na križu velikega in težkega trpljenja, sramotenja, zaničevanja, preziranja, bolezni. “Mati, glej, Tvoj Sin!” ji bo govoril Sin s križa do konca sveta! “Sin, glej, tvoja Mati!” bo govoril človeškemu srcu. In solze se bodo posušile v očesih. Srce se bo pomirilo in vdano trpelo.

Človeško srce bo v skušnjavah in duhovnih bojih, dušnem trpljenju. Nikjer tolažbe, nikjer pomoči. Pa se bo neprestano glasila krvava oporoča s križa “Mati, glej, Tvoj sin” in “Sin, glej, tvo-

HOJA ZA KRISTUSOM

Največ in nabolje zna, kdor sam sebe prav spozna in prezira.

Zelo moder in popoln je, kdor sam sebe nič ne ceni, o drugih pa vedno dobro in veliko misli.

In če bi tudi videl, da kdo drugi očitno greši in kaj hudega stori, vendar nikar ne misli, da si ti boljši, ker ne veš, kako dolgo boš ostal dober.

Vsi smo slabi, vendar vedno misli, da najslabši med vsemi si ti sam.

ja Mati!" In viharji se bodo pomirili v duši in nastala bo tišina miru in tolažbe.

Človeški otroci bodo ležali na smrtni postelji in umirali v strašnih dušnih in telesnih bridkostih. Pa se bo vsakemu s križa oglasila beseda te krvave večne oporoke: "Mati, glej, Tvoj sin!" Pridi

mu na pomoč! In "Sin, glej, tvoja Mati! Ne boj se smrti. Mati je pri tebi, ki bo šla s teboj v večnost! Zaupaj!"

O, v resnici velika krvava oporočka s Križa tisti veliki petek! O, blagor mi, da sem jo tudi jaz dobil! Mati, bodi moja! Jaz bom pa Tvoj otrok v življenju in smrti. K.

NOVA "VEČNA MOLITEV"

Apostolski škof Jeglič je takoj, ko je prišel v škofijo, vpeljal po svojih duhovnikih po celi Sloveniji celourno čiščenje presv. Rešnjega Telesa. Po vseh slovenskih cerkvah so se te ure molitve opravljale vsako nedeljo, po nekaterih vsako nedeljo celi dan od petih zjutraj do petih popoldne, nekod vsak dan, skupina faranov za skupino. Vsi starejši ameriški Slovenci se tega še dobro spominjamo, saj smo se jih sami udeleževali več ali manj.

Za te ure molitve so pa ljubljanski bogoslovci takrat priredili posebno molitveno knjigo "Večno molitev" z raznimi urami za vse večje praznike celega leta in za razne prilike in potrebe. Iz te knjige so častilci presv. zakramenta skupno glasno opravljali te ure. Bile so lepe in podučne, da smo jih radi imeli.

Tudi po ameriških slovenskih cerkvah so se v začetku te ure marsikje vpeljale z veliko udeležbo, ponekod vsaki teden, ali vsaj vsaki mesec. Iz Evrope došli prejšni častilci presv. zakramenta so to uro molitve tako radi imeli, da so jo hoteli imeti tudi tukaj. Dandanes se zlasti te ure pridno opravljajo v Clevelandu po članicah Zveze oltarnih društev.

Toda tik pred drugo svetovno vojno je knjiga pošla, dasi je bila tiskana v veliko stotisočih izvodih, v najmanj desetih izdajah. Nove med vojno ni bilo mogoče tiskati radi razmer doma. Vendar jih je pa še toliko med Slovenci, ki bi jo radi imeli. Zlasti slovenski begunci po svojih kampah, kjer so imeli svoje kapelice, toliko časa na

razpolago, bi jo bili silno radi opravljali, ko bi knjigo imeli. Bila bi jim v veliko tolažbo v težkih razmerah, v katerih so.

Pa se je v Trstu begunski profesor dr. Ivan Vrečar odločil, da jo poskusi izdati v novi zalogi vključno sedanjim težkim razmeram. Ta gospod je izdal lani tudi manjši molitvenik "Kristus, kralju!" Pogovoril se je s škofom Rožmanom in sta se domnila, da naj bo to nova, moderna, novim potrebam, novim časom in jezikom primereno predelana in preurejena izdaja. Veliko ga je stalo to delo, vendar dovršil ga je. Ko je imel pa rokopis sestavljen, nastalo je vprašanje, kje dobiti potrebni denar za kritje stroškov tiskarne, ki so danes ogromni?

Pa se je gospod dr. Vrečar zaupno obrnil na ameriške Slovence za pomoč, in, kakor vselej, tudi sedaj ne zastonj. Posrečilo se mu je spraviti toliko denarja skupaj, da je bilo vsaj za polovico stroškov, za drugo je zaupal na pomoč Gospoda v tabernaklju samega. Med glavnimi dobrotniki, ki so omogočili natis te nove "Večne molitve" so bili med drugimi, Mr. John Potokar, Rev. Anton Schiffrer, Mrs. Jordan-Kosak, Mrs. Zaller in Zveza oltarnih društev v Clevelandu.

Knjiga je izšla že novembra in je že v Ameriki. Mrs. Roberts v Clevelandu jo je že kar lepo število razpečala. Dobiva se tudi pri "Ave Maria" in stane \$3.50, ker je velika, ima nad 900 strani. Vezana je jako lično, res lepo. Vsak jo bo že zato vesel.

Vse razne molitve, kakor tudi vse ure so

mojstersko lepo sestavljene. Kar vžgo srce, z neko nebeško toplino pobožnosti napolnijo dušo, ko jih človek opravlja. Tu ni nič prisiljenega, nič nepotrebnih besedi, vse tako pristrčno, res, prava molitev. Malo je tudi angleških molitvenikov, ki bi bili tako lepi. Kdor jo bo naročil in rabil, jo bo vzljubil. Tako lepega molitvenika Slovenci do sedaj še nismo imeli.

Kjer se dobe duše, ki bi rade prebile kako uro v lepi molitvi pred Zveličarjem v presv. Rešnjem Telesu, kaj ko bi se jih zbralo vsaj nekoliko, bi si dobile to knjigo in opravljale ure molitve vsaj enkrat na mesec? Posebno v sedanjih težkih časih, ko je toliko hudega in zla na svetu, h komu drugemu naj gremo, kakor tja h Gospodu, da kličemo: "Reši nas, Gospod, drugače bomo poginili vsi skupaj!"

Omenili smo, da stane molitvenik "Večna molitev" \$3.50. Vendar, ker ima g. dr. Vrečar velik dolg pri tiskarni, bo hvaležen za vsako preplačilo, kar bo smatral za dar Gospodu v tabernaklju, za katerega čast gre.

Da pa ne bo nepotrebnega povpraševanja, naj povemo, da je knjiga tiskana z navadnimi črkami, ne z debelimi, kar pa nikogar ne bo motilo, ko se bo knjige navadil in jo bo vsakdo rad imel.

Ameriški Slovenci, sezite po tej lepi knjigi "Večna molitev".

Pri priliki bomo spregovorili še kaj o vsebini sami. K.

NA POTU V DAMASK

Na potu v Damask se je preganjalec prvega krščanstva Savel spremenil v Pavla, najvnetejšega borca za Kristusa. Po njegovi poti je šlo v vseh stoletjih veliko duhov, velikih in znamenitih mož.

V zadnjem času je šel po tej poti 80-letni Benedetto Croce, znani svobodomiselní kulturni filozof in ustanovitelj novoidealistične italijanske filozofije. Napisal je nedavno knjigo "Politika in morala". V njej je zavrzel francosko pojmovanje zgodovi-

ne, ki naj bi bila le zgodovina civilizacije. Ravno tako je zavrzel pojmovanje svojega učitelja Spaventa o državi, ki jo je smatral po Heglu za vsemogočno in po nikomer in ničemer omejeno v oblasti. Od svobodomiselnstva se je obrnil k veri o nadnaravnem življenju in prepričanju o razvoju od znotraj navzven, ki je sad izražanja duhovnih sil. Zanimivo dokazuje, da avtoritativen režim — misli na fašizem — ki je bil premagan in odstranjen, ne more nikdar več vstati v svoji veljavi in obliki.

Croce piše o nepremagljivosti verske misli takole: "So dobe, ko se zdi, da so sila in politika, doslednost in delo vse; so dobe bede in stiske ali neomejenega mamoni-zma, tiranije in suženjstva. V takih časih more verski in nravni duh tako malo uspevati kakor pesništvo in modroslovje. A duh vedno deluje in se udejejuje. Celo preizkušena nadvlada političnega elementa ali države — to je politike nad Cerkvijo, torej nad etiko — se mora smatrati za tvorbo elementa, ki hoče zmagujočo Cerkev uporabljati za svoje namene. Zato se umevno črnogledi zgodovinski pisatelji vedno motijo. Ti niso prav za prav nikaki zgodovinarji. Iz zgodovinskega vidika je nespametno trditi, da je moralni plamen, ki gori v človeškem srcu, kdaj ugasnil, ali da ga je mogel kdo ugasiti. To je plamen, ki zgodovinarju resnično sveti, da razume zgodovino."

Croce je došel do prepričanja, da je etično pojmovanje zgodovine pravilno in da mora biti resnična človeška zgodovina religiozno pojmovana. Pri tem se ne opira na kakšno katoliško avtoriteto, temveč na Goethe-ja, ki pravi: "Edini resnični in najgloblji problem svetovne zgodovine in človeštva, problem, ki so mu vsi drugi podrejeni, je boj med vero in nevero."

Dr. I. Česnik

Sveta vera bodi vam luč, materni jezik bodi vam ključ do veličanske narodne omike. — Škof Anton Slomšek

NC

NAČINI POTOVANJA V MISIJSKIH DEŽELAH. — Katoliški misijonarji v raznih krajih sveta se morajo posluževati raznih popotovalnih sredstev, da pridejo do svojih "faranov". Na prvi sliki (zgoraj na levi) vidite angleškega franciskana, ki se v južni Indiji pelje na vozičku, ki mu ga vleče "človeški konj"; druga slika kaže italijanskega misijonarja v Abisiniji v Afriki, ko se v čolničku odpravlja na

 NOVE VATIKANSKE ZNAMKE. — Tri nove zračne poštne znamke (na levi), ki so zelo zanimive, je izdal poštni urad v Vatikanu. Prva znamka (gornja) predstavlja goloba miru, ki z oljsko vejico v kljunu iz Vatikana odhaja ven na svet; druga (srednja) kaže angele, ko nosijo sveto hišico sv. družine iz Nazareta v Loreto v Italiji; tretja (spodnja) pa kaže velik svetel križ, ki se nahaja vrha obeliska, ki stoji pred cerkvijo sv. Petra v Rimu.

HRANA ZA TELO IN ZA DUŠO. — V New Yorku v spodnji kapeli cerkve sv. Andreja so vpeljali nekaj novega v verski oziru. Vsak prvi petek opoldne se delavci in delavke iz bližnjih uradov in javnih poslopij zbero v tej kapeli, da me silom poslušajo pridigo. Za kosilo si ti ljudje kupijo sendviče in kavo ali mleko, katere pri vratih prodaja neko katekizmsko društvo. Pridigar, ki ga vidite spodaj na levi, je Most Rev. William A. Scully, pomožni škof iz škofije Albany, N. Y.

arji v
ridejo
kšana,
slika
ja na

pot do druge misijonske postaje; na tretji sliki stoji duhovnik pri svoji kameli, po kateri se prevaža od enega do drugega kraja v južni Afriki; mlad dominikanec (na desni) pa je čisto moderen, ker ima aeroplan, da hitro preleta nevarne kraje v državi Peru v Južni Ameriki.

KATOLIŠKI PREDSEDNIK.
— Švica ima sedaj katoliškega predsednika, dr. Enrico Celio, ki ga na gornji sliki vidite. Švica ni katoliška dežela, pa ima vendar katoliškega poglavarja.

ODLIKOVALA STA SE. — Na desni je španski škof Fogued, ki že 19 let misijonari na Kitajskem, na levi pa mlad indijski duhovnik Raphael Sah, jezuit, ki je na indijski jezik prestavil življenjepisa sv. Terezike in zdaj prestavlja novi testament.

vega v verskem
peli, da med ko
a neko katoliško
pany, N. Y.

KITAJSKO KRŠČANSKO UMETNIŠTVO. — Kitajska Madame Ching-Chih Yee, ki jo vidite spodaj na sredi slike, je naslikala Marijo in Jezusa po kitajskem načinu in podarila slike katoliški univerzi v Washingtonu. Prva podoba, pri kateri stoji Madame Yee, predstavlja Marijo kot "Mater beguncev", druga pa (na desni) Jezusa kot "Dobrega pastirja". Slike gledata kitajski nadškof Paul Yu Pin iz Nankinga in monsignor McCormick, rektor katoliške univerze.

Kardinalovi čevlji. — V Budapešti je neki ubogi katoliški žurnalista iz Amerike dobil en par lepih črnih čevljev, ki niso bili sicer novi, vendar še prav dobri. Čevlji so bili v paketu, ki je bil eden izmed tisočih, ki jih redno v Evropo pošilja narodna katoliška dobrodelna organizacija v Washingtonu. Ko je mislil čevlje obuti, je zapazil v enem čevlju listek, na katerem je bilo nekaj napisano. Vzel je listek, ga pogledal in bral ime "Cardinal Spellman". Torej čevlje je bil oddal za uboge sam kardinal Spellman, nadškof v New Yorku. Oni žurnalista je pa zdaj tako ponosen na svoje čevlje, da bi jih ne zamenjal za celo najboljše nove čevlje.

Kardinal Spellman je torej med onimi, ki ne samo drugih navdušujejo k dobrodelnosti, marveč sam daje dober zgled.

Poglavarjev dober zgled. — V Afriki v belgijskem Kongu so pred meseci obljube v redovniškem življenju delali nekateri zamorci. Med njimi je bil sin nekega zamorskega poglavarja kakor tudi hči istega.

Poglavar sam še ni pristopil v katoliško vero, če kdaj sploh bo. Zato ga je katoliški misijonar izpraševal, kako je to, da more on, ki sam ni katoličan, dati svoje otroke Bogu. Poglavar pa je odgovoril, "Jaz sem poglavar in moram dajati dober zgled. Ako bi jaz ne dovolil, da se moji otroci Bogu

P. Martin, o.f.m.

posvetijo, kako bi mogli od katerega drugega to pričakovati?"

Če lahko poglavar divjih afriških zamorcev daje dober zgled, zakaj bi ne mogli mi, ki spadamo med tako zvanimi civiliziranimi ljudmi?

Grob sv. Petra bi poiskali. — Pod baziliko sv. Petra v Rimu že več let na nov način urejujejo grobove pokojnih papežev in drugih odličnih oseb, čigar trupla so bila tamle pokopana. Po tem delu bi bilo mnogoštevilnim romarjem lažje obiskati omenjene grobove, posebno leta 1950, ko bo sv. oče naklical sveto leto.

Daljši namen tega dela pa je to, da bi izkopali in našli grob sv. Petra apostola, kajti ta grob je že dolgo časa pod baziliko zganjen. Grob sv. Petra je sicer pod vatiškansko baziliko, a natančen kraj ni znan.

Zopet nove Marijine prikazni. — V sedanji dobi smo že precej brali in slišali o raznih prikaznih Marije in

Kristusa. Saj ste ravno v januarski številki tega lista lahko brali, kako sta se Marija in Jezus večkrat prikazala v Heedu na Nemškem.

Poročilo o novih Marijinih prikaznih pa prihaja iz majhne evropejske države Luxemburga, ki leži med Francijo in Nemčijo. Prikazni so se dogodile v majhni vasi Kayl blizu grote ali votline, ki je posvečena Mariji kot Materi vse tolažbe. Okoli te votline je še sedem manjših votlin, ki so raznim svetnikom posvečene.

Lanske jeseni je na vernih duš dan šla desetletna Emilie Winaudy k omenjeni votlini molit za svojega očeta, ki je bil ravno takrat v Švici nevarno zbolel. Ko je prišla domov v hišo svoje stare matere, s katero je tedaj stanovala, je rekla, da je videla Mater božjo pri prvi izmed manjših votlin.

Pozneje istega dne je šla zopet k votlini, a ta čas s svojim mlajšim bratom in osemletnim bratranecem. Vsi trije so doma pripovedovali, kako so videli lepo Gospo, ki ni mogla biti nobena druga kot Mati božja sama. Dva dni nato je k votlini šel z otroki še drug bratranec, mlajši brat pa je v hiši ostal, ker je bil videl Kristusa s krvjo oblitega in križ nosečega in se je bal iti nazaj k votlini.

Ljudje so hitro izvedeli za prikazni, dasiravno je dotična družina skušala sebi pridržati sveto tajnost. V velikih trumah so prihajali k votlini, z upanjem da bodo

sami videli prikazni. Toliko ljudi je bilo, da je bilo mestni policiji treba dobiti pomoči.

Katoliška Cerkev še ni ničesar določila o teh prikaznih. Zdravniške preiskave kažejo, da so omenjeni otroci čisto normalni in zdravi.

Sveto pismo za Eskime. — Eskimi, ki živijo na ledenem severu na onem ogromnem prostoru severnoameriške obale od Baffinove zemlje do Alaske, so končno dobili prevod svetega pisma nove zaveze v svojem domačem jeziku. Napravil ga je neki p. Lionel Ducharme, ki se je trudil z njim celih 25 let. Treba je bilo sestaviti tudi posebna pismena znamenja in Eskime priučiti nanje, pa zato je tako dolgo vzelo.

Pater Ducharme izdaja tudi druge knjige za Eskime, potrebne za vsakdanje življenje. Zanimivo je, da se število Eskimov in raznih indijanskih rodov v Kanadi, ki so zadnja desetletja izumirali, zopet množi, za kar imajo največ zaslug katoliški misijonarji.

Angleške katoliške kraljice — Kraljeva rodbina, ki zadnja stoletja vlada Angliji in vsa njena številna posestva, je nemškega izvora in seveda ni katoliška. Preden pa je ta rodbina zavzela angleško vlado, so angleški kralji iskali svoje kraljeve soproge v katoliških deželah. Te odlične žene so bile katoliške in so veliko dobrega storile za Anglijo, tako da je Anglija deloma po

njih prizadevanju postala svetovna velesila.

Kraljica Eleanora, na Španskem rojena, je ukazala v Anglijo vpeljati posebno vrsto španskih ovac, iz katerih so Angleži polagoma razvili prvovrstne ovce, od katerih so dobivali ono volno, ki je bila tolike vrednosti na svetovnih trgovinah. Prodaja te volne je postala za Anglijo vir ogromnega bogastva.

Kraljica Filipa (doma iz Belgije) je v Anglijo privabila veliko število belgijskih tkalcev, ki so Angleže naučili delati najboljšo tkanino, ki je tudi postala vir velikega bogastva za Anglijo. Zraven tega je ta kraljica tudi zelo vzpodbujala premogarstvo v britanskem kraljestvu.

To so seveda samo nekateri slučajji, ko so katoliške osebe toliko Angliji koristile. In vse to je zdaj tako zanimivo, ker se je pred nekaj meseci toliko slišalo in videlo in bralo glede poroke angleške princese Elizabete. Angleži menda ne pomislijo na to, da je Elizabeta potomka katoliške kraljice Marije, "kraljice Škotov", ki je bila radi svoje katoliške vere obglavljena v šestnajstem stoletju.

Angleške postave že od nekdanj prepovedujejo katoličanu ali katoličanki prevzeti angleško vlado. Če bi se torej princeza Elizabeta hotela vrniti v vero svojih katoliških pradedov, bi takoj zgubila pravico do angleškega kraljevskega pre-

stola, do katerega ima sedaj pravico.

Tako se godi v deželi, ki se hoče bahati s svojo demokracijo.

Romanja v Lurd. — Leta 1947 je okoli en milijon in pol romarjev obiskalo svetovno znano Marijino svetišče v Lurdu. Več kot polovica teh je prišlo na posebnih rezerviranih vlakih. Nad 120 tisoč izmed teh se je kopalo v lurški vodi pred votlino, kjer se je Brezmadežna Bernardki prikazala.

Mimogrede lahko omenimo, da je praznik lurške Matere božje 11. februarja, kajti na ta dan leta 1858 se je Mati božja prvič deklici Bernardki prikazala.

Živa vera. — Kitajske družine iz neke vasi na južnem Kitajskem vsako leto za božič hodijo 40 milj, da se smejo udeležiti polnočne svete maše v misijonski cerkvi v Kwangsiu. Na pot se spravijo zjutraj pred zoro na božično vigilio in pridejo v Kwangsi šele pozno zvečer. Po polnočnici ne gredo takoj domov, temveč ostanejo še za tri druge sv. maše na božičen dan. Kmalu po zadnji maši odpotujejo proti svoji domači vasi. Misijonarju obljubijo, da se bodo vrnili za veliki teden.

Hočeš li, da te ne kaznuje Bog, se kaznuj ti sam. Prehiti Gospoda Boga! Greh mora biti kaznovan — ali od Boga ali od tebe. — **Sv. Avguštin**

ENAJSTO POGLAVJE

POLETJE 1838 je prineslo misijonarju Baragi nove in zapletene naloge. Čipevanci so spet začeli vojno z Indijanci rodu Sioux. Po večini je vojna zajela le mlade ljudi, vendar je bilo opaziti splošno razburjenje med Indijanci vse ob obali Gornjega jezera.

Tisto poletje je tudi prišla k njemu sestra Antonija, da bi mu bila v pomoč.

Ko je šlo poletje že na jesen, se je nabralo v La Pointu več ko tri tisoč Indijancev od vsepovsod, ki so prišli tja radi izplačevanja dolgov washingtonske vlade.

Končno je tisto poletje Baragova cerkev prvič videla škofa, ki se je bil potrudil tako daleč in ji dal svoj blagoslov. V pričakovanju tistega slavnostnega dne je Baraga razširil cerkev in

S križem in sidrom

ZGODBA FRIDERIKA BARAGE OB GORNJEM JEZERU

□

Spisal James K. Jamison

□

Prestavil p. Bernard, o.f.m.

zvezal svojo stanovanjsko hišo ž njo v eno samo poslopje.

Prizor izplačevanja vladne podpore Indijancem ni bil za našega misijonarja nič novega. Vajen je bil tega že z otoka Mackinac in tudi iz časa svojega bivanja v Grand Riverju. V La Pointu se je to leto stvar vršila ponovno v avgustu. Mnogo dni prej so se začeli grinjati Indijanci v La Pointe. Baraga je zvedel, da jih je nekaj med njimi, ki so napravili tisoč milj dolgo potovanje. Osebnost jih je le malo poznal. Veselil se je te lepe priložnosti, da se seznanijo še z drugimi in oni z njim. Bolelo ga je, ko je kmalu videl, da so rdečkožci iz oddaljenih krajev še vse bolj siromašni kot njihovi bratje ob Gornjem jezeru. Napram njemu osebno so kazali ali očitno sovraštvo ali pa pasjo ponižnost. Oboje se je Baragi enako upiralo.

Tri tisoč Indijancev je taborilo v La Pointu in to ni bila majhna reč. O kakem redu ni bilo sledu. Indijanec, ki je prišel v kak kraj poleti in le za nekaj dni ali tednov, naj bi mislil na red in snago? Šotori so bili torej le nekaj zasilnega, toliko da je bila streha nad glavo. Nekatero indijansko družino se pa še toliko niso potrudile. Majhno ognjišče nekje pod milim nebom, to jim je bilo dovolj. Pospali so pa zvečer kar na slepo srečo, kamorkoli se je dala položiti glava.

Vlada je imela stroge odredbe, da noben Indijanec ni mogel dobiti izplačila, če ga ni prejel čisto osebno. Naj je bil moški, ženska ali otrok, vsak je moral iztegniti svojo dlan, da so mu odšteli denar. Če kdo ni bil tam, ko so klicali njegovo ime, so ga mirno prešli. Zato ni čudno, da se jih je bila nabrala tako pisana družba. Med njimi so bili starši visokih let, pa tudi otročiči na materinem hrbtu. Da bi bila družba še bolj pisana, je bilo videti, da je imel vsak Indijanec s seboj tudi svojega psa.

Psi so imeli neprestano vojno. Nagih otrok je bila polna vsa okolica. Ženske so pušile svoje pipe in se brez zadrege sukale okoli domačih opravkov. Mladci so klicali drug drugega na korajžo in razkazovali svojo objestno moč. Drugič so posedli k igram za denar, ki so jih držale v napeti molčečnosti. Indijanec ljubi igro "pagessan", ki je nekaka kombinacija šaha in kocke. Starci so posedali v lenih kolobarjih, malo govorili, veliko kadili in dremljali.

Krajevni glavar Buffalo je uredil za Barago, da se je sestel z vodilnimi možmi teh indijanskih prišlekov. Za take prilike so bili zgradili na jezerski obali prilično lopo. V njej so imeli možje

svoja posvetovanja, v njej so opravljali svoje poganske ceremonije, bolj ali manj skrivne.

Baraga je vstopil v lopo. Vodilni možje so bili zbrani v njej. Misijonar jih je na kratko nagovoril. Do konca življenja bi rad ostal med Indijanci, jih je zagotovil. Najrajši bi potoval od vasi do vasi, ako bi bilo le mogoče. Prosil je za dovoljenje, da bi smel pripovedovati o Bogu njihovim otrokom, ni pa pozabil dodati, da mora Boga častiti vsak človek, pa naj bo mlad ali star. Tudi to je poudaril, da živi v siromaštvu in nima zanje pripravljenih nobenih darov. Kar pa ima, z veseljem deli z njimi, ako treba, saj zanj osebno je kar dobro tako siromašno življenje kot ga žive Indijanci. Rad bi šel z njimi ali vsaj za njimi, ko se vrnejo na svoje domove, ampak to pač ne bo mogoče. Zato naj vedo, da so iskreno povabljeni k njemu na stanovanje, dokler se mude v La Pointu. V sklepnih besedah jim je pokazal križ, ki ga je nosil na prsih, in jim je v kratkih besedah razložil njegov pomen.

Toliko in nič več je oče Baraga spregovoril na zboru. Ko je pozneje srečaval možje okoli taborišča, se mu je zdelo, da so se njihovi prejšnji sovražni pogledi nekaj omilili. V vsakem "bu-zu", ki ga je dobil v pozdrav od Indijancev, je zvenelo precej več prijaznosti nego poprej. Nekaj vodilnih mož je celo res sprejelo njegovo povabilo. Prišli so ga obiskat na stanovanje in prosili, naj jim razkaže cerkev. Najbolj so se zaljubili v njen zvon. Ko so se poslavljali, so vabili Barago, naj pride o priliki k njim tja v one daljne vasi in jim kaj več pove o Bogu in njegovem Sinu.

Šele po dolgih dneh čakanja se je pri-

kazal vladni agent s svojim spremstvom. Indijansko taborišče se je še bolj razburkalo. Ker je bilo vreme prav lepo, so za kraj izplačevanja določili prostorni trg med kompanijskimi trgovskimi poslopji. Tam so razpostavili mize in jih obložili z denarjem in blagom, ki je imelo biti razdeljeno med Indijance.

Indijanski značaj ljubi premišljeno ceremonijalnost, zato je šlo delo le počasi od rok. Vladni agent je imel dolg nagovor. Za njim so govorili in govorančili glavarji indijanskih rodov. Dopovedovali so agentu, kako siromašni so in da nobeden nič nima. Nihče ni znal biti kratek. Ves tisti dan in še nekaj ur naslednjega so govorančili kakor za stavo.

Preden se je začelo izplačevanje, je bilo treba prirediti "narodni" ples. Indijanci so imeli na sebi večinoma le nekake predpasnike, vse drugo je ostalo golo na njih. Koža po telesu in obrazu jim je bila poslikana čudovito pošastno. Barve so bile bele, črne in modre. Ta in oni je imel pol obraza namazanega z eno samo barvo, drugega pol s kako drugo. Na tej podlagi so bile naslikane v drugih barvah čudno zveržene in kar mogoče pošastne oblike. Oglasili so se preprosti bobni in napovedali ples.

ISKANJE

*Višnjeva noč je spila vso svetlobo.
Kot kaplje zvezde padajo z neba.
Le čakam: morda kakšna pade v sobo.
Na steni čista lučka sama sebi pije:
v krvavih barvah lipov križ gori
in kri rosi, da luč ne ugasne v sanje.
Pri nas doma je večno darovanje.*

Janko

Počasen in enoličen ritem so tokli. Po dva ali trije plesavci so se spustili na plesišče in krivili svoja jeguljasta telesa v skoro nemogočih krivuljah. Plesalci in gledalci so dajali duška globokemu zanosu v piskajočih vzklikih. Zdaj pa zdaj so pretrgali ples in poedin-ci so nastopali kot govorniki. V dolgoveznih popisovanjih so navajali čudovite dogodivščine, ki so jih bili kdaj doživeli. Nekateri so bile neverjetno krute in polne krvi. V dokaz resnice so razkazovali, koliko skalpov še zmemor lahko postavijo na razstavo. Res, morale so biti silno krvave bitke.

Oče Baraga je stal ob strani in vlekel na ušesa. Groza mu je lezla po udih. Videti je bilo, da ne bo konca strahotam. Indijanci so pa uživali ob teh zgodbah kot bi jim bila na uho najlepša godba. Kakor na povelje so od časa do časa enoglasno dali od sebe svoj znani "ho-ho", ki je imel povedati, kako vseč jim je vsaka zgodba.

Končno je prišlo do pravega sporeda — začelo se je izplačevanje. Vladna naredba je predpisovala in Indijanci so imeli to za veliko čast, da je vsak prejemnik držal za agentovo pero, ko je vpisoval v knjigo dotičnemu izplačano svoto. Vodilni možje so smeli celo sami vzeti v roko pero in napraviti z njim znamenje v knjigi. Vladni agent je skušal pospešiti delo na ta način, da je manj pomembnim Indijancem samo pomolil pero preko mize in se dotaknil ž njim njihovih rok.

V izplačevalni komisiji so sedeli tudi naši znanci: dr. Borup, Mr. Oakes ali Mr. Agnew. Bili so predstavniki Ameriške kožne kompanije. Ti možje so imeli pred seboj račune, koliko kdo med Indijanci dolguje kompaniji. Ko je

prišel na vrsto kak njihov dolžnik, so mu koj tam odtrgali od vladnih prejemkov, kolikor je bil kompaniji dolžan. Indijanci se niso skoraj nič pritoževali, celo če je kdo moral ves prejeti denar kar tam prepustiti kompaniji, si ni nič napravil iz tega. Marsikdo je še po vsem tem ostal kompanijski dolžnik. Vladni agent ga je pa prav tako oplazil s peresom po roki in vpisal izplačano svoto.

Denarna izplačila so bila v srebru. Komur je bilo odločeno izplačilo v blagu, je prejel nekaj modrega platna za obleko, kak klobuk ali kapo. Vrh tega je imel agent s seboj tudi nekaj modrih jopičev s svetlimi gumbi. Izplačila v denarju so bila po štiri dolarje na osebo.

Misijonar je imel ob teh prizorih mnogo preišljevat. Po tisoč milj daleč so bili prišli ti ljudje, v življenjski nevarnosti so bili večkrat na poti — zdaj pa prejema to malenkost v denarju, v blagu pa cunje brez vrednosti! Morda bi se bil kdo drug iz srca smejal, ko bi videl, kako so si Indijanci nadevali jopiče s svetlimi gumbi na golo telo in se ponosno petelinili z njimi med množico. Baraga je tudi videl, pa se mu je zdel ves prizor prav radi tega še toliko bolj žalosten. En tak jopič je potipal in si ga od blizu ogledal. Takoj je videl, da je iz najbolj zanikernega blaga. Početje vladnih agentov je bilo po Baragovem mnenju nečloveško in vnebovpijoče. Še toliko bolj, ko so bili Indijanci tako silno otročji in jim še na misel ni prihajalo, kako jih vlada izžema. Moža božjega je vse to do mozga pretreslo in globoko potrto se je obrnil proti domu.

Dobro, da ni videl, kako so Indijanci

po končanem izplačevanju zapravljali denar in blago z nevarnim igranjem. Tudi ni videl, kako se je pojavila med njimi "ognjena voda", ki je našla svojo zahrbtno pot v La Pointe tisti dan. Dovolj je pa bilo, da je misijonar slišal tisti večer pijane izbruhe indijanskih grl, ki so odmevali prav do njegovega doma. Mraz mu je stisnil srce, ko je pomislil, kaj vse lahko to pomeni za te nesrečne ljudi.

Tako je torej poteklo zopet eno izplačevanje dolga, ki si ga je bila naložila ameriška vlada za odkup indijanske zemlje. Toda odkupljena zemlja je ležala neizrabljena. Ponujala je Ameriki svoje rudninske zaklade, svoj še nedotaknjen les, svojo vodno silo. Ponujala je, pa še ni bil čas, da bi beli človek segel po njej. Vendar ni bil več daleč.

Kmalu po tistem izplačevanju je dospela v La Pointe Antonija. Oče Baraga je bil vesel, da sestra ni videla mučnih prizorov. Njegovi lastni Indijanci domačini v La Pointu se niso dali pokvariti prišlekom od daleč. Sploh so se kar dobro držali. Samo radi njih Baraga ni izgubil poguma. Nепrestano je moral na tihem opominjati samega sebe, naj se nikar ne vdaja malodušnosti, češ, saj ni nikjer zapisano, da se

NOCOJ

*Nocoj se pa zvezde prijazno smehljajo
v molčečo zamaknjeno noč.*

*Gozdovi o tajnah zemlje šepetajo,
vode so vrtinec pojoč.*

*Nocoj mi leskeče življenja zrcalo,
glej, v srcu je veliki — mir!*

*Ob smehu je cvetje med trnjem pognalo
umolknil je mračni skovir.*

Vladko Kos

mora kar čez noč pokazati sijajen uspeh! Niti ne gre za kako leto ali dve. Vse življenje ima ostati v teh krajih in naj bo končni uspeh še tako majhen, zadovoljen naj bo!

Namenil si je pa, da takih svojih misli ne bo nikoli razkrival sestri Antoniji.

Pričakal jo je bil v pristanišču in jo pozdravil z nežno ljubeznivostjo, kakor more pač brat pozdraviti sestro. Po pravici povedano, njen prihod je bil zanj dogodek, ki mu je zmeščal srce. Skoraj bi ga bilo vrglo in duševnega ravnotežja.

Antonija je bila vdova. Pred mnogimi leti jo je bil Friderik zvezal v zakon s postavnim vitezmom Svetega Rimskega Cesarstva, gospodom Feliksom von Hoeffern. Tisti obred je bil eden prvih, ki jih je bil opravil Baraga po svoji novi maši 1824. Za zmerom mu je ostal v spominu sestrin tedanji lepi drobni obraz, ki mu je zrl naproti iz nevestinega pajčolana.

V svojih pismih Antoniji in Amaliji se je bil močno potrudil, da bi se Antonija ne odpravila za njim v misijone. Popisoval jima je v vseh podrobnostih strahotno zimo ob Gornjem jezeru, ki jo mora človek prebiti v slabem stanovanju, dosti slabšem kot so grajski hlevi v Sloveniji. Opisoval jima je slabo hrano teh krajev, ki bi ne šla v slast, ako bi je goli glad ne zabelil. Ni prikri-val samotnosti v teh krajih in umazanosti in kriččega siromaštva, ki ga je obdajalo od vseh plati. "O, moja mala Antonija, ljuba tovarišica mojih mladostnih dni, ne smeš siliti sem!" Tako in enako je včasih zapisal.

Ali Antonija se ni dala oplašiti. Ko je Baraga končno uvidel, da je ves trud

zastonj, se je polagoma vdal. Uredil je za sestro, da je prišla in se najprej ustavila v Baltimoru in Filadelfiji za nekoliko šolanja. Potem je za nekaj časa odšla na Mackinac Island, zakaj podnebje tam ni bilo tako ostro in odbija-joče.

No, končno je dospela k njemu v La Pointe. V šoli ga bo lahko močno razbremenila. Ni bila brez vsake izkušnje v tej stroki, zlasti na otoku Mackinac je videla, kako se vodijo indijanske šole.

Začetkom septembra je obiskal La Pointe še škof Rese iz Detroita. Obširna je bila njegova škofija, La Pointe je bil najbolj oddaljen. O priliki tega obiska je škof posvetil cerkev sv. Jožefa in birmal 120 spreobrnjencev.

(Dalje prihodnjic)

V SENCI TUJINE

*Peroti črne se nad mano pno,
zastirajo nebesne mi jasnine,
da videl bi v naročje domovine . . .
Pritiskajo na tujo me zemljo.*

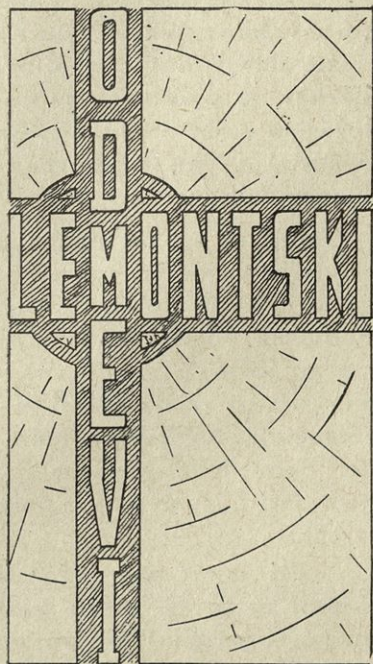
*Upiram se in dvigam roke v pest,
se bijem, upam, smejem se in plakam
in razprostrtih rok ljubezni čakam,
pobiram prah iz mrkih tujih cest.*

*Gospod, le tepi, naj za narod svoj,
na tujih tleh mladost mi vsa odteče,
ljubezni ogenj naj me v živo peče:
Srce trpeče spravnj dar je moj . . .*

Fr. Bazilij, o.f.m.

Kdor premišluje trpečega Gospoda, mu zagori v duši ogenj velike ljubezni do nje-
ga. — **Sv. Alfonz ligvorski**

Nekateri ste se pa res hitro odzvali našemu apelu za nove naročnike ob štirideseti obletnici lista Ave Maria. Takoj v prvem tednu meseca januarja smo dobili kar deset novih naročnikov.

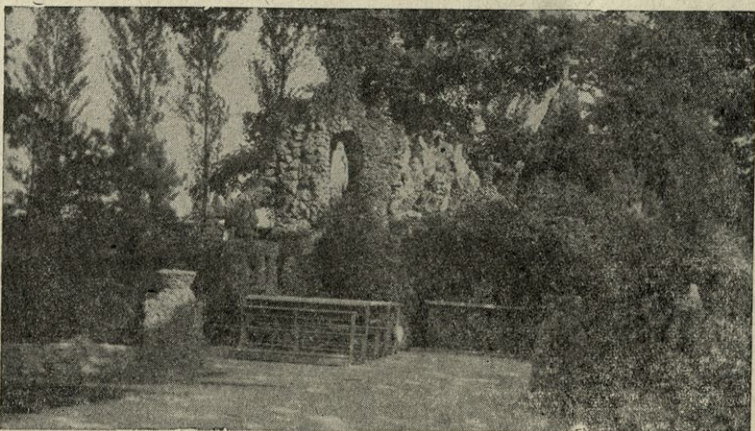
Kot veste, je februar mesec katoliškega tiska. Tudi iz tega ozira lahko nagovarjate sorodnike in prijatelje, naj se naročijo na edini slovenski nabožni list v Ameriki. Tako boste delali za dobro katoliško stvar, za razširjenje katoliške resnice. To bo prava katoliška akcija. Ne pozabite tudi, da je vsak novi naročnik dobrodošel, ker se z vsakim podalj-

šuje življenje tega Marijinega lista.

Ker smo ravno zadnji mesec pisali o naši podobi Marije Pomagaj, ki jo vidite na sprednji platnici tega lista, naj pa kar še malo napišemo o njej. Nekaterim bo to že stara reč, zanimivo bo pa vseeno.

Kot je bilo že omenjeno, je originalno podobo Marije Pomagaj na slovenskih Brezjah naslikal Lajler okoli leta 1815. Našo podobo Marije Pomagaj, ki jo imamo tukaj v Lemontu na glavnem oltarju, je pa naslikal znani umetnik p. Blaž Farčnik, o.f.m. Pater Blaž je seveda posnel našo podobo po brezjanski čudodelni podobi. Pomenljivo pa je tudi, da je po končanem delu brezjansko podobo dotaknil z našo podobo. Tako torej ni naša Marija Pomagaj samo posnetek ali kopija brezjanske Marije Pomagaj, marveč se je tudi dotaknila one čudodelne podobe.

Našo podobo Marije Pomagaj je leta 1924 naročil p. Hugo Bren, o.f.m., ki je bil takrat komisar lemontskega komisarijata. Ko jo je p. Blaž zgotovil, jo je predstojnik ljubljanskega frančiškanskega samostana izročil p. Johnu Ferlinu, ki se je ravno takrat pripravljaval na potovanje v Ameriko. Father John pravi, da so se bile barve komaj posušile, ko je vzel podobo s seboj. Se razume, da je Father John jako ponosen na to čast, da je smel v Ameriko prinesti Marijo Pomagaj, ki

mu je na poti bila nebeška spremljevalka. Kdo pa bi ne bil ponosen na to? Se lahko zdaj tudi omeni, da je Father John obenem s seboj prinesel krasen, dragocen kelih, ki ga rabimo za večje praznike in slovesnosti.

Zdaj pa naj malo povemo o p. Blažu samem. Rojen je bil v Ljubljani dne 6. marca, leta 1879. Med prvo svetovno vojno je bil interniran na otoku Sardiniji, ki je Italiji spadal. Tam ga je škof predstavil svojim duhovnikom kot vzor mašnika. Ljudje so ga sploh imenovali "Il Santo", po našem "svetnik". Bil je v resnici zgleđen redovnik in duhovnik. V Italiji se je našel tako hudega revmatizma, da je bil kar ves sključen. Umrl pa je šele predlanskim, namreč leta 1946 in sicer v Trogiru v Dalmaciji, kjer je slikal neko cerkev.

V slikarstvu je bil p. Blaž akademično izšolan. Tako

dobro se je izvežbal pri tem umetništvu, da je daleč naokoli slovel kot prvovrsten slikar. Na Kranjskem je več cerkva naslikal, kakor n. pr. v Novi Štifti, na Viču, v Šiški pri Ljubljani, itd. Mnogo podob je naslikal. Za Ameriko ni samo naše Marije Pomagaj naslikal, temveč tudi podobo sv. Cirila in Metoda za glavni oltar v slovenski cerkvi sv. Cirila in Metoda v Lorainu, Ohio. V Novem mestu na Dolenjskem je naslikal krasen božji grob. Naslovne slike lista Ave Maria za prve letnike je tudi on naslikal. Njegovo slikanje je sploh izvanredno lepo delo, kakršnega je težko kje dobiti.

Nekateri ste tu in tam pisali, da ne morete dobre spovedi opravljati, ker nimate slovenskega duhovnika v svoji fari, ali pa vsaj vas skrbi, če je bila vaša spoved angleškemu duhovniku do-

bra ali ne. Dobili ste seveda pojasnilo od gospoda upravnika, ki odgovarja na vaša pisma, vendar se zdi nam dobro, če vam damo kar nekaj malo poduka.

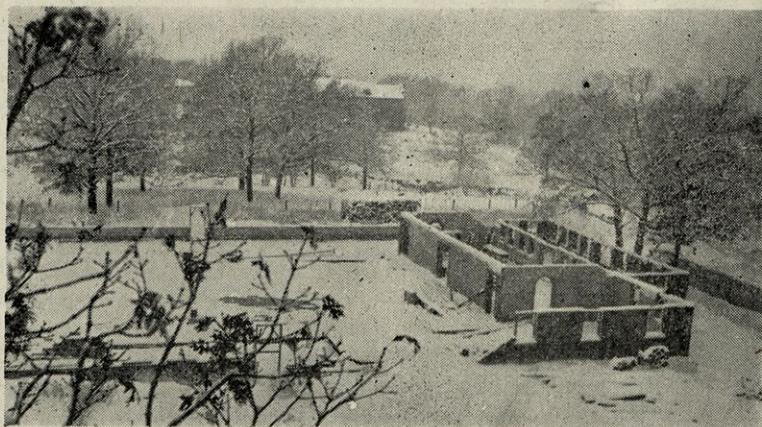
Splošno je seveda potrebno za dobro in veljavno spoved, da človek pove spovedniku vse svoje smrtne grehe. Saj to dobro veste.

Pogosto pa ni mogoče spovedati se tako, kakor zahteva cerkvena postava. Tako je v vašem slučaju, če ne znate dovolj angleščine. Sv. Cerkev pa upošteva vaš položaj in rada omiljuje svoje postave, kadar to vaš dušni blagor zahteva.

Torej, če se ne znate v angleškem jeziku spovedati prav čisto in dobro, kot se zahteva, potem zadostuje, da se obtožite svojih smrtnih grehov z besedami ali znamenji, kolikor se morete. Spovednik sme vam potem dati odvezo za vse vaše grehe.

Imeti pa morate voljo, da boste, ko in če bo to vam mogoče, povedali slovenskemu duhovniku vse one smrtne grehe, ki jih niste znali angleškemu duhovniku povedati. Ponekod se zgodi, da pride k vam slovenski duhovnik enkrat ali dvakrat na leto, in torej njemu se lahko pravilno spovedate.

Večinoma pa že znate zadosti angleščine za dobro angleško spoved. Vaša angleščina je mogoče malo nerodna, ampak spovednik že vas razume. Torej bodite brez skrbi v tem slučaju.

Takole je z romarskim domom pozimi. Kar vidite, je sprednji del romarskega doma, namreč porč in sprejemna soba. Kuhinje, ki je bila tudi začeta, pa ne vidite na sliki, ker je na drugem koncu doma. V daljavi se lahko vidi naš samostan.

Monsignor Zryd iz škofije Marquette, Mich., je bil uradno od Rima določen za zagovornika za Baragovo beatifikacijo.

Za Baragovo slavnost, ki se bo meseca junija vršila v katedralni cerkvi v Marquette, Michiganu, bo pridigal škof Haas iz škofije Grand Rapids, Michigan.

Ob tej priliki lahko omenimo, da je ravno v mestu Grand Rapids, leta 1833, Friderik Baraga daroval svojo prvo sv. mašo kot misijonar Indijancev. Spomin na to so katoličani v Grand Rapids-u obhajali leta 1933, ko je bila stoletnica tega pomembnega dogodka. In prav za prav ni bila ta maša samo za Barago prva maša na misijonskem polju, marveč

je bila sploh prva maša kategegakoli katoliškega duhovnika v onem okraju. Tamle je Baraga tudi ustanovil prvo katoliško farno. Zanimivo je, da je Baraga kar na prvi dan svojega prihoda krstil 100 Indijancev, dočim je neki protestantski misijonar za svojo cerkev pridobil le 10 Indijancev v devetih letih, v katerih je tamkaj deloval pred Baragovim prihodom.

Slovenci ste naprošeni, da se udeležite Baragove slavnosti v Marquette-u junija meseca, ako bo to vam le mogoče. Marketski škof Noa pričakuje veliko Slovencev pri oni slavnosti, vi pa pokažite, koliko se zanimate za škofa Barago in za njegovo beatifikacijo. Rav-

no na katero nedeljo v juniju bo ta slavnost, bo pozneje oznanjeno.

Ko je Father Alojzij decembra meseca vodil sv. misijon v Barbertonu, mu je med misijonom pomagal Father Raphael Stražišar in sicer pri spovedovanju, pri pridiganju in pri pobožnostih.

Ta mesec, 24. februarja, obhaja Matija Pleše svoj devetinšestdeseti rojstni dan. Tukaj v Lemontu je že v starih časih delal in skrboval za naše prašiče. Veliko let je nosil svojo košato rdečo brado, a pred nekaj leti si jo je dal odstriči.

—Samostanski firbec

SLOVENSKI STARŠI!

Ako želi Vaš sin služiti Bogu kot DUHOVNIK ali SAMOSTANSKI BRAT v redu sv. Franciška asiškega, povejte mu, da lahko izpolni svojo željo pri slovenskih frančiškanih v Lemontu. Pokažite mu to oznanilo, ki je tudi v angleškem jeziku napisano, da ga bo lahko sam bral. Najlepša Vam hvala.

YOUNG MEN & BOYS

of Slovene nationality, who feel the call to serve God as PRIESTS or LAY BROTHERS in the Franciscan Order, founded by St. Francis of Assisi, are invited to make their desires known to the Slovene Franciscans in Lemont. For full particulars, write to

Very Rev. Commissary-Provincial
St. Mary's Seminary
Lemont, Illinois

KRAMLJANJE NA ZAPEČKU

CLEVELAND, O. — Piše **Justine Velič**:
Častiti oče! Prosim, denite to večerno molitev v list Ave Maria, da se jo bodo še drugi naučili moliti:

V prvi uri se priporočim, moj Bog, mojo dušo in telo, ki mi jih je ustvaril; v drugi uri se priporočim, moj Bog, mojo dušo in telo mojemu angelu varuhu in mojemu patronu; v tretji uri se priporočim, moj Bog, mojo dušo in telo preljubznivi presv. Trojici; v četrti uri se priporočim, moj Bog, mojo dušo in telo svetim ranam Jezusovim; v šesti uri se priporočim, moj Bog, mojo dušo in telo svetemu Frančišku in vernim dušam v vicah; v sedmi uri se priporočim, moj Bog, mojo dušo in telo Mariji prečisti Devici sedem žalosti; v osmi uri se priporočim, moj Bog, mojo dušo in telo sv. Jožefu in sv. Antonu padovanskemu; v deveti uri se priporočim, moj Bog, mojo dušo in telo devetim korom angelov; v deseti uri se priporočim, moj Bog, mojo dušo in telo sv. Ani in vsem svetnikom in svetnicam božjim; v enajsti uri se priporočim, moj Bog, mojo dušo in telo dvanajstim apostolom Jezusovim; v dvanajsti uri se priporočim, moj Bog, mojo dušo in telo prečistemu in presladkemu Imenu Jezusovemu.

Potem se naredi križ na čelu in se reče: Na mojem čelu bodi zapisano in ne bodi nikdar izbrisano, o Jezus, Kralj teh udov. Prečastljiv bodi ta sveti križ, ko Ti mene dol položiš, da trdno zaspim, da svoje grehe na strani pustim, da črni pekel bodi zaprt in sv. raj bodi odprt in kamor se ganim, gori ali doli, na vse strani. Sv. krst in

sv. birma, obvarujte me dopoldne in popoldne in sv. Mihael nadangel do velikega dne, dokler moja duša se ne bo ločila od mojega telesa. O Jezus, pelji jo v sveta nebesa. Amen.

Prečastiti, oprostite moji slabi pisavi. To molitev sem imela zmeraj v spominu, da bi jo deli v list Ave Maria. Ko sem bila še mlada, so me moj oče naučili jo moliti.

Se Vam lepó zahvalim za med, ki ste mi ga poslali.

EUCLID, O. — Piše **Ivana Sintič**: Spoštovani urednik! Prosim, ne zamerite, ker se tako pozno zahvaljujem za med. Pa veste kaj, ravno sem se pripravljala za potice peči za piknik. Veste, SZZ smo napravile skupaj denarja cel tavžent za Ligo. Saj ste že o tem slišali. Kar smo dobile čez, pa še šparamo, da še kaj nabereimo, tudi za Ligo. Torej lepa hvala. Bile so res potice tako dobre. Prav vsi so jih hvalili. Torej še enkrat hvala.

Sedaj pa lepa hvala za knjižico "Barago na oltar!" Kako je lepo branje!

Veste kaj, jaz imam soseda v starem kraju, to je duhovnik Frank Rožnik, sedaj Father Hugo M. Rožnik. Ker si dopisujemo in tudi večkrat pošljem kakšen paket za njegove farane, za uboge, pa bi mu rada poslala eno knjižico. In tudi ima sestro Micko v Ljubljani, ki služi v gospodinjski šoli za kuharico, pa bi tudi njej rada eno knjižico poslala. Torej prosim, kadar boste še kaj meni pisali, še za eno tako knjižico.

Ker mi večkrat piše ta moj sosed in vselej naroči, naj pozdravim vse njegove prijatelje, bi prosila, da denete v **Zapeček**, če je mogoče, njegov pozdrav. Saj ga poznate, ker je bil v Lemontu pri Vas.

CLEVELAND, O. — Piše **neimenovana**: Prečastiti fantje v Lemontu! Oprostite, ker nisem prej sporočila, da sem dobila dve kanglici medu. Prav lepa hvala, ker je bil tako okusen in sladak.

Sedaj se pa pridružim **Pet-dolarskemu klubu**. Prosim, molite za nas. Se že naprej zahvalim. Bodite najlepše pozdravljeni, vsa lemonska družina.

WEST VIEW, PA. — Piše **Uršula Muren**: Cenjeni očetje! Najprej Vas lepo pozdravim in prav lepa hvala za molitveno knjižico "Kraljica mučenikov".

Tukaj Vam pošiljam en košček "Glasila", ki ima o prikazni na Ogrskem. Prosim Vas, da bi Vi to v Ave Maria deli. Prosim, naj to več ljudi vidi. Sledeče je bilo v "Glasilu":

Iz Ogrskega so prišla pisma, ki pripovedujejo o neki veliki božji skrivnosti, ki se je zgodila v neki mali vasi poleg "Miskoliz varaša". V hiši nekega poljedelca se je dogodilo. Okoli polnoči je žena čula za zaprtimi vrati glas: "Vstanita!" Žena se je seveda zelo prestrašila. Še naprej se je čul glas: "Ne boj se, žena. Obudi moža in pojdiva ven!" Žena je obudila moža in oba prestrašena gresta iz hiše ven. Ko prideta ven, jim glas pravi: "Glejta proti onemu grmu." Ko sta pogledala, sta videla Marijo v črni obleki oblečeno. Marija jima je rekla: "Ne bojta se. Razglasita vse, kar sta videla in slišala. Bodite potrpežljivi in dobri. Če boste prej sejali, boste tudi želi. Če pa ne boste dobri in potrpežljivi — kot ste — boste sejali, ampak ne boste želi, tudi če bo vsaki dan dež." Marija je potem šla gor v nebeški raj. Onadva gledata gor proti nebesom in vidita, da so nebesa odprta in da Marija sedi z božjim Detetom v naročju, in tudi sv. Jožefa videta, ko gre gor v nebeški raj. Nato so se nebesa zaprla.

CLEVELAND, O. — Piše **Agnes Pierce**: Cenjeni! Bi me morali pa že en malo pokregati, ker sem tako pozabljiva, da pozabim poslati za naročnino Ave Maria, ki bi ga težko pogrešala. Ta list je res vsem nam, ki ga beremo, v veliko dobro, ker nas utrjuje v veri in nam budi zaupanje v vseh težavah. Bodite vsi srčno pozdravljeni v Gospodu.

LISBON, O. — Piše **Frank Krotec** (nov naročnik): Tukaj podpisani, Frank Krotec, sem dobil od Vas časopis Ave Maria, pa mi se dopade in tudi ker stane \$2.50 na leto. Tukaj Vam pošljem mani oder, pa mi za naprej pošiljajte ta list. Mi se dopadejo tiste storije, ki jih notri pišete.

PAINESVILLE, O. — Piše **Math Hribar** (nov naročnik): Častiti p. Šircelj, upravnik Ave Marije! Prejel sem Ave Marijo, ki ste mi jo poslali in sem jo že tudi prebral od konca do konca. Prav dopade se mi tako lepo pobožno berilo in pa tako potrebno v današnjih razburjenih časih. Zato prilagam za letoletno naročilo money order. Pa še več, jaz dobro vem, koliko se Vi trudite in koliko dobrega Vi storite za naše uboge begunce. Imam sam sorodnike v begunstvu v Spittalu ob Dravi, za katere moram skrbeti s paketi in živili, da mi od gladu ne pomrjejo in od mraza ne zmrznejo. So mi gmotno težko breme, pa vendar z veseljem storim, kolikor morem, kakor to leto ste tudi Vi, za kar se Vam tisočkrat zahvalim. Bog blagoslovi Vaše dobro delo.

MADRID, ŠPANIJA. — Piše **Franc Koren**: Častiti g. p. Martin Stepanich! Včeraj sem prejel Vaše vrstice in sem Vam

VEČNI POPOTNIK

Še ta mesec bo brat Antonin naročnine pobiral po mestih in vaseh v državi OHIO. Torej ga lahko pričakujete vsi vi v Clevelandu, Euclidu, Barbertonu, Lorainu, itd. Kakor je razvidno iz pisem v Kramljanju, ga sploh radi imate med seboj. Pa Bog vam poplačaj za vsako uslugo njemu storjeno.

hvaležen zanje. Nisem Vam mogel te dni ničesar napisati za list, ker sem imel veliko študija. Sredi oktobra (1947) enkrat pa bomo tu Slovenci imeli manjšo slovesnost: podarili bomo kolegiju prekrasno podobo Marije Pomagaj iz Brezij, ki jo je naslikal mladi slikar Bogdan Koritnik v Bologni (Italia) in so jo novi fantje, ki so sem prišli, s seboj prinesli. Ob tisti priliki pa Vam gotovo napišem poročilo, ki bo zanimivo za Vas in za ostale Slovence.

Za "Ave Maria" Vam moram povedati, da smo dobili že dve številki in smo jih bili zelo veseli. Priporočamo se upravi, da nam jih pošilja še naprej. Ker pač ne moremo plačati z denarjem, bomo od časa do časa za list kaj napisali.

S toplimi pozdravi Vam in vsem, ki slovensko čutijo in za narod Boga prosijo.

PET-DOLARSKI KLUB

za one, ki darujejo pet dolarjev,
ali več za

Baragov Romarski Dom

Pretekli mesec so se pridružili temu klubu sledeči:

MARY YENC, Euclid, O.
MRS. ANTON LUŽAR, Cleveland, O.
JOHN & MARY SEVER, Chicago, Ill.
MR. MRS. ANTON ZALAR, Cleveland, O.
THER. POTOCHNIK, Rock Springs, Wyo.
JOHN ŠIMEC, Chicago, Ill.
JOSEPH MIHELICH, Hines, Ill.
JENNIE SAMICH, Cleveland, O.
FRANCES PLAVTZ, Detroit, Mich.
URŠULA ŠTRUBEL, Detroit, Mich.
MARY BIZJAK, Los Angeles, Calif.
FRANK KOREN, Chicago, Ill.
N. N., Waukegan, Ill.
ANTON GUBANC, Cleveland, O.
MARGARET VESELICH, Kansas City, Kan.
JOHANA PETERNEL, Meadow Lands, Pa.
MARY TOMŠIČ, Strabane, Pa.
FRANCES JALOVEC, Argo, Ill.
ANTON GRDINA, Cleveland, O.

BIWABIK, MINN. — Piše **Mrs. Louis Delak**: Častiti očetje frančiškani! Bi Vam bila že prej poslala naročnino, pa sem čakala, da bi prišel brat Antonin. Mislila sem, da s tem ga bom primorala, da me bo obiskal, ker mu bom dolžna. Pa ga vseeno ni bilo. Ko je bil zadnjič pri nas z Mrs. Pregled, smo se vse sorte pogovarjali. Obenem je tudi povedal, da vse rad je, samo krompir z rajžem mu ne gre in ne gre doli. "Ha, ha," sem rekla, "ako boš še prišel, Ti ga bom skuhala." Mrs. Pregled je rekla, "Čakaj, že jutri bo na mizi." Se razume, da to so bile le šale. No, potem ga ni bilo več na obisk, čeravno bi rada, da bi prišel. On je jako družaben. Pozdrav od družine Delakove.

HOLTON, MICH.—Piše **Mary Deblock**: Cenjena družina v Lemontu! Najprvo sprejmite naše pozdrave iz farme. Seveda danes smo dobili dež, če ne bo kmalu sneg. Zgleda vse jesensko vreme in tudi bolj mrzlo piha. Celo leto smo bili zelo bizij, samo kadar je prišel list Ave Maria, takrat se je vse končalo, posebno zvečer, da ga preberem. Res nekaj lepega berila je, samo zame je premalo, ki tako rada berem. Vem, da sem že nekaj zaostala, zatorej danes pošiljam mani order za list Ave Maria in tudi Koledar mi pošljite. Bodite srčno pozdravljeni, listu pa želim mnogo uspeha.

MADISON, O. — Piše **Katie Tisovec**: Očetje frančiškani! Prosim, da mi ne zamerite, ker se Vam nisem mogla zahvaliti za med, ki ste mi ga poslali. Me je roka bolela, pa nisem mogla pisati. Tudi še zdaj nimam zdrave roke, pa hvala Bogu, je že boljša. Torej srčna hvala Mariji Pomagaj, ker sem bila uslišana.

LEMONT, ILLINOIS. — Miklavžu piše **brat Antonin**: Dragi Senti Klos! Prosim, da mi prineseš kaj orehov, pa ne kakšen škrep. Jaz se poznam na orehe, saj sem jih že toliko pojedel, da jih nobeden tren ne pelje. Tudi lahko dodaš kaj vina, ker, če orehe jem, sem vedno žejen. Pa tudi

na vino se razumem. Kislice ne maram, šnopsa pa nočem, zakaj potem bi bil moj sosed vedno pri meni, kar pa jaz nimam rad. Če mi boš vse dobro prinesel, bom priden agent. Moj adres je zadnja soba, korner P. J. next from P. Michael.

TALMAGE, CALIF. — Piše **John Dragan**: Častitljivi frančiškani! To Vas prosim, da mi pošljite bukvice od Barage in to Vas prosim, da denete to v **Zapeček**, kar Vam napišem.

To je bilo v starem kraju v zadnji svetovni vojni. So vse zvone pobrali pri cerkvi sv. Urbana na Grabrovcu in potem so nove kupili za 300,000 kron. Mi smo dali doma 4000 kron. Ko so šli po zvone v Metliko, so jih peljali na Grabrovec, pa smo prepevali: "Zagorski zvonovi prav milo pojo!" Ko so jih gor k cerkvi pripeljali in so gospod gor šli iz Metlike in so zvone poškopili, smo ponoči zvone stražili, da jih ne bi kdo odpeljal. Smo ogenj kurili in vino pili in smo se veselili zvonov, kako bodo lepo peli.

BAY SHORE, N. Y. — Piše **Margaret Grzeta**: Spoštovani očetje frančiškani! Prejela sem Koledar Ave Maria, ki ste ga poslali, in se Vam lepo zahvalim. Sem ga jako vesela in tudi one priloge vsak mesec. Se mi jako dopade in jo želim za vselej . . . Prosim Vas, priporočite me v Vaših molitvah; sem pri slabem zdravju.

Oprostite za slabo pisavo, zakaj pišem po hrvaško, pa probam pisati po slovensko.

CLEVELAND, O. — Piše **Mrs. John Zaman**: Častito uredništvo Ave Marije! Prejela sem Koledar Ave Marije, kar Vam Bog plačaj za tako lepo branje in tako lepo močni tisk, da lahko človek pri luči bere. Vsako leto je lepši ta Koledar. Vsaka slovenska družina bi ga morala imeti . . . Sem že lansko leto pisala, da je bil dan 8. decembra zame najsrečnejši. Vem, da ste brali v Am. Domovini iz 20. novembra, ko tisti fant opisuje svojo nesrečo sestrični, da je gluhonem. To tudi jaz zdaj poskušam. Res je hudo, pa če človek nič ne vidi, je pa še hujše. Sliši se govoriti, pa ne vidi člove-

ka. Se lahko v obraz smeje, pa ne vidiš, kdo se smeje. To vse jaz poskušam.

(Če ne veste, o čem govori ta dobra žena, pogledajte v lansko februarско številko na stran 32, kjer se najde njeno pismo. Piše, kako je po treh mesecih slepote v očeh zopet na 8. dec. zagledala lučko pri Mariji v ljubljanski bolnišnici za slepe. Po Marijini priprošnji je spet dobila vid.)

DENVER, COLO. — Piše **Johana Šuštaršič**: Častiti frančiškani! Prav zanimiv je Koledar Ave Maria letos. Posebno rada berem **Kramljanje na zapečku** in tudi lepa hvala za med. Samo tiste kangljice so premajhne, med je bil pa res dober.

CLEVELAND, O. — Piše **Tončka Jevnik**: Častiti očetje frančiškani! Prav lepo se Vam zahvalim za poslani Koledar Ave

MOLITE

za naše pokojne naročnike:

FRANK FLAJNIK, New Brighton, Pa.
 IVAN VUKOVICH, Los Angeles, Calif.
 MARY SMREKAR, Cleveland, Ohio
 MARGARET AGNICH, Ely, Minn.
 GERTRUDE KREINER, Cleveland, Ohio
 AGNES MARKELIC, Joliet, Ill.
 JULIA TOMAZIC, Chicago, Ill.
 MARTIN PIRNAT, North Bergen, N. J.
 MRS. B. ZANKAR, Cleveland, Ohio
 WILLIAM R. PROSNICK, Hibbing, Minn.
 AMALIJA NEISWENDER, Rockdale, Ill.
 MARY CIK, BROOKLYN, N. Y.
 ALOJZIJA VRCEK, Cleveland, Ohio
 LOUIS JUDNIC, Crested Butte, Colo.
 ANDREW KOREN, Chicago, Ill.
 MARY BERDEK, Pittsburgh, Pa.
 MARTIN MATJASIC, So. Chicago, Ill.
 MARY MAJDIC, Brooklyn, N. Y.
 JOHANA SUMIC, Pittsburgh, Pa.
 JOHN KREK, Presto, Pa.
 MARY PUNCAR, Joliet, Ill.
 BARBARA NEMANICH, Johnstown, Pa.

NAJ POČIVAJO V MIRU!

Maria. Ravno sem mislila, da Vam bom pisala, da bi mi ga poslali. No, pa ste ga. Hvala lepa, da se spomnite še na mene . . . Eno prošnjo imam do Vas. Ako je sestra Krištofina tam, kjer je bila, Vas prosim, da bi ji sporočili, da jo srčno pozdravljam in da želim od nje par besedi . . .

CLEVELAND, O. — Piše **Marija Kresovic**: Častiti oo. frančiškani! Dobila sem koledar in lepe božične karte. Bog plačaj za Vaš trud tisočkrat. Kmalu bi bila pozabila za sladki med. Še enkrat: Bog plačaj! Če je sposobno, pa denite v **Zapeček**. Pozdrav.

WAUKEGAN, ILL. — Piše **Mrs. Frank Mivšek**: Spoštovani frančiškani! Tukaj Vam pošljem tolar za Koledar Ave Maria. Se mi jako dopade, posebno povest "Očegre v Ameriko". Jaz sem jih osebno poznala. Bili so moj sosed v starem kraju.

CLEVELAND, O. — Piše **Joe Mišmaš**: Dragi gospod Ferlin! Sporočim Vam, da sem dobil strd (med). Povem Vam, da sem bil presenečen, ko sem prišel iz dela, pa so mi pokazali toliko medu. Kar verjeti ne morem, da bi bila prišla moja številka. Ne bom Vas nadlegoval s pisanjem, povem pa Vam, dragi gospod, da sem kupil veliko srečk (tiketov), pa nisem še nikoli nič dobil. Sedaj je prvič, kar sem dobil v Lemontu. Bog Vam povrni in Mati božja ter da bi bile še bolj pridne Vaše čebelice prihodnje leto.

Prilagam Vam dva dolarja za stroške, ki ste jih imeli s pošiljanjem. Tudi ta male dve kantice smo dobili. Hvala.

Pozdrav vsem duhovnikom in bratom lemontskim, posebno pa bratu Antoninu, da se skoraj vidimo.

LA SALLE, ILL. — Piše **Mary Bildhauer**: Predragi očetje frančiškani! Prejela sem poslani med od Vas in se prav lepo zahvalim, ker to je bila pa res sreča, ker tega pa nisem pričakovala. Prej bi se bila smrti troštala kakor pa tej sreči. Se Vam prav prisrčno zahvalim za poslani med. Bo glih prav prišel za božične praz-

nike za potico in pa tudi za medecine. Prav lepa hvala Vam vsem frančiškanom. Bog Vam plačaj!

SAN FRANCISCO, CALIF. — Piše **John Bartol**: Cenjeni urednik Ave Maria! Ali niste zelo površni, g. urednik? Kako ste mogli izpustiti Los Angeles nadškofijo, škofije San Diego, Fresno in tudi Monterey? Če se ne motim te škofije spadajo vse v Los Angeles.

San Francisco nadškofija je največja po obsegu teritorija. To so Sacramento, Calif., Reno, Nev., Salt Lake City, Utah, Honolulu, Hawaii, Guam. To ozemlje je največje na svetu. Los Angeles je pa največja po številu katoličanov.

Tudi Baragovo Pratiko sem opozoril na pomoto. So izpustili ime Rev. Vital Vodusek.

(Urednik tega lista ni obenem tudi urednik Koledarja. Koledar je v drugih rokah.)

V BLAG SPOMIN

Dan po božiču je v San Francisco, Calif., preminula **MRS. ANNA STEPHAN**, vdova pokojnega George Stephana. Sporočilo sem prejel od J. Bartol. Bila je globoko verna žena, ki je vzgojila veliko družino. Bila je velika podpornica katoliških publikacij. Pred leti je precej naročnikov dobila za Ave Maria v državi Utah, za kar ji naj bodita Bog in Marija plačnika.

Brat Antonin

Bog plačaj, dobrotniki

ZA ROMARSKI DOM — Po \$10: J. & M. Sever, A. Grdina. — Po \$8: Mrs. A. Luzar. — Po \$5: M. Tomsic, J. Peternel, M. Veselich, A. Gubanc, N. N., F. Koren, F. Jalovec, Mrs. M. Bizjak, U. Strubel, F. Plautz, Mrs. J. Samich, T. Potočnik, J. Simec, J. Mihelich, Mr. Mrs. A. Zalar, M. Yenc. — Po \$4: M. Skalar. — Po \$2.50: Mrs. Warsek. — Po \$2: J. Ferlin, A. Treven, L. Pavsek, M. Pogan, N. Janchan. — Po \$1.25: Mrs. V. Krajc. — Po \$1: J. Kerzic, K. Pristavec, I. Sersen, J. Budan.

BOG PLAČAJ, DOBROTNIKI

ZA DAR LISTU — Po \$3: J. Peterka. — Po \$1.50: M. Prebelich. — Po \$1: J. Suscha, I. Bischan, M. Peschel. — Po 50c: U. Taucher, E. Koren, Mrs. F. Snellar, A. Koritnik.

ZA SEMENIŠČE IN DRUGO — Po \$100.00: Mrs. A. Bogovich. — Po \$25.00: F. Kosmach. — Po \$10: A. Orazem, N. N., A. Grdina, F. Gorenc. — Po \$5: M. Yenc, J. Yenc, V. Yenc, M. Simonisek, J. Flajnik, F. Flajnik, C. Shanahan, R. Koporc, A. Korosec, J. Mihelich, Mrs. A. Kucan, Mrs. J. Habijan, F. Koren, M. Cuk. — Po \$3: J. Fraus, J. Kaluza. — Po \$2: C. Boncha, M. Mohorcic, F. Drasler, M. Cimperman, F. Sellak, B. Zankar, R. Balazic, A. Susman, Mrs. A. Bukovec, U. Ahlin. — Po \$1.50: L. Bucer, A. Borsnik, M. Mohorcic, M. Yarnevich, Mrs. J. Samich, R. Rojer. — Po \$1: J. Ozanich, J. Pintar, L. Gradishar, T. Hren, D. Petkovic, A. Ray, M. Loushin, R. Balkovec, S. Zupancic, A. Schwab, K. Lopic, M. Kozjan, J. Budan, J. Zabukovec, Mrs. Erlach, M. Mihelich, M. Kuhar, S. Jurcic, J. Leskovitz, F. Hren, Mrs. J. Novak, M. Haffner, M. Kostansek, A. O'Korn, H. Brisky, J. O'Korn, B. Zagar, F. Sever. — Po 50c: L. Gerbeck, M. Petelin, R. Cic, F. Oblak, A. Stiglitz, Mrs. M. Safran.

ZA BARAGOVO ZVEZO — Po \$2: Oltarno Društvo, Calumet, Mich. — Po \$1: P. Lavric, M. Lovshin, F. Skubic, J. Skufca.

ZA LUČKE — Po \$10: Mrs. F. Koprivnik. — Po \$5.50: N. N., Waukegan. — Po \$5: G. Kriener, M. Kuhel. — Po \$3: A. Kozel, J. Hocevar. — Po \$2: C. Klaus, M. Fink, J. Mramor, Mrs. Schmuk, E. Jereb, T. Urankar. — Po \$1.50: R. Bohar, G. Opeka, K. Krapec, L. Bozzich. — Po \$1: A. Zakrajsek, H. Weber, A. Mozina, M. Mozina, M. Marino, F. Shega, M. Trusnik, A. Pelcic, B. Hunter, J. Knaus, M. R. Tometz, Mrs. A. Luzar, M. Lovshin, F. Meitzen, Mrs. A. Sampson, J. Marolt, J. Heraver, Mrs. J. Rogel, Mrs. M. Struna, Mrs. F. Selak, I. Budan, F. Rebolj, P. Ozbolt, Mrs. J. Urbancic, Mrs. Erlach, M. Jelaric, Mrs. S. Usnik, Mr. Mrs. A. Trepal, J. Trunkel, M. Petric, F. Hren, T. Habijan, P. Podgornik, Mrs. Dolmovich, Mrs. F. Kasunic, M. A. Hocevar, Mr. Lavsh, T. Pizani, J. Ozbolt, F. Gosar, F. Kastigar. — Po 50c: M. Hafner, K. Pristavec, K. Triller, Mrs. Teringer, V. Jelenc, M. Smith, Mrs. M. Erchul, Mrs. M. Safran, Mrs. M. Seitz. — Po 25c: M. Marosh. — Po 20c: J. Sercek.

ZA APOSTOLAT SV. FRANČIŠKA — Po \$30: A. Franciskovic. — Po \$20: J. Patrick, Mrs. M. Bizjak, M. Starc. — Po \$10: J. Rojer, R. Ovca, F. Kosir. — Po \$5: J. Stampfel, F. Rogina, J. Skorensek. — Po 50c: Mrs. M. Safran.

ZA SV MAŠE — Uo \$300: M. Legatt. — Po \$45: Mrs. Colman, A. Tomazic, B. Zankar. — Po \$25: A. Braeger. — Po \$22: U. Zabukovec.

Po \$20: F. Flajnik, M. Starc, A. Fink. — Po \$15: F. Kosir, A. Novak, J. Meglen. — Po \$12: Mrs. M. Rebek. — Po \$10: G. Novak, K. Hladnik, A. Arko, F. Prosnick, I. Miklich, Mrs. J. Poles, J. Kadunc. — Po \$9: L. Kosnik. — Po \$7: J. Mlakar. — Po \$6: G. Simic, K. Clarett, Mrs. J. Spech. — Po \$5: B. Vranicar, F. Mali, L. Gregorich, M. Kuhar, G. Vukonich, M. Draz, M. Potochnik, T. Archul, J. Slabe, M. Bojc, Mrs. J. Lipersich, Mrs. A. Bukovec, Mrs. F. Koprivnik, F. Tekavec, J. Kristof, Mrs. J. Kostelic, Mrs. F. Stergas, J. Shircel, Dunns, M. Skubic, F. Vende. — Po \$4: J. Savol, J. Orazem, M. Oblak, P. Brajkovich, J. Adamic, Mrs. C. Pristow, A. Primozic, M. Svete, F. Pajk, J. Glivar, P. Lavric, F. Znidarsic, A. Lesca. — Po \$3: A. Rozman, M. A. Hochevar, L. Strnad, J. Knaus, Mrs. Fale, P. Cezamar, A. Kozjek, Mrs. Plese, V. Bole, F. Opackar, M. Ortar, M. Hochevar, A. Sterk, A. Gardishar, B. Zupancic. — Po \$2.50: R. Zalek. — Po \$2: M. Petric, Mrs. Bizjak, C. Turk, Mrs. M. Balkovec, Mrs. J. Zemlan, Mrs. M. Grum, R. Cic, F. Cercek, Sindelar & Zvolensky, L. Moril, J. Jalovec, A. Bencan, M. Cimperman, M. Slak, H. Nowawkowski, Windisek Fam., A. Gudac, M. Hochevar, Mrs. M. Prhne, Mrs. J. Oblak, A. Pelko, J. Oblak, L. Polje, Mr. Jakse, K. Zlogar, J. Janezic, J. Bole, M. Oblak, M. Blatnik, F. Siraus, M. Butcher, J. Kaluza, A. Kozel, Mrs. A. Srebernak, M. Planet, A. Xeller, M. Mihelich, B. Holtman, J. Nemanich, T. Kodolja. — Po \$1.50: M. Prostor, L. Samsa, K. Petrovich, Mrs. L. Rupert, F. Ozbolt, A. Ray, A. Hocevar, M. Intihar. — Po \$1: J. Budan, J. Makovec, A. Planinc, J. Smrekar, J. Vlasich, F. Mihalek, A. Rogel, F. Spelich, A. Plut, Mrs. C. Gersich, F. Plautz, Mr. Mrs. A. Trepal, Mrs. M. Safran, Mrs. F. Snellar, M. Vilar, A. Stuber, Miss M. A. Moskon, F. Tomsic, M. Sircelj, J. Peterka, N. N., N. N., Waukegan, M. Polajnar, F. Kastigar, F. Radez, J. Mauer, A. Bradach, F. Lever, K. Rudman, M. Blight, L. Gradishar, R. Ujcic, M. Nainiger, M. Bulich, M. Grshich, A. Pipan, F. Mahkovec, J. Nemanich, J. Hocevar, A. Blachart, N. N., J. Ozanich, S. Pinamonti, M. Kastelec, M. R. Tometz, L. Gerbeck, J. Korosich, A. Miller, M. Loushin, A. Vogric, A. Preglet, A. Pucel, J. Mramor, M. Babic, M. Furar, A. Treven, A. Kaplan, A. Ribnicar, M. Mohorcic, A. Glad, A. Peterlin, Mr. Mrs. P. Drolc.

Zahvale

Zahvaljujejo se Bogu, presv. Srcu Jezusove-mu, Mariji, Materi Božji, Mariji Pomagaj, sv. Antonu za pridobljene milosti:

M. Petric, A. Premetz, M. Dolinsek, J. Ray, R. Balzic.

ROMARSKI DOM

Kakor je že vsem znano, lemontski frančiškani zidamo dolgo zaželjeni romarski dom. Delo smo kar sami prevzeli, ker bi bili stroški preveliki, ako bi to delo izročili kontraktorju ali kakšni zidarski kompaniji.

Zgornja slika kaže prvotni načrt za romarski dom. Sedanji načrt je precej spremenjen, ker bo stavba dvakrat večja kot pa smo jo od začetka v mislih imeli.

Romarski dom bo obsegal dve nadstropji s štiridesetimi privatnimi sobami. V sili bodo lahko štirje ljudje spali v eni sobi. Zraven privatnih sob bodo še dve večji spalnici, vsaka z dvajsetimi posteljami.

Ravno na sredi romarskega doma bo velika dvorana, ki bo lahko služila za obednico, za razne seje, shode, duhovne vaje, itd. Po dolžini bo ta dvorana devetdeset čevljev, po širini petdeset čevljev, visoko pa bo dvaintrideset čevljev. Zraven te dvorane bo kuhinja.

Blizu vrat bo sprejemna soba, v kateri bodo na prodaj razni nabožni predmeti, kakor na primer rožni venci, molitveniki, svetince, kipi, itd. Torej teh reči ne bomo več prodajali v Ave Maria ofisu.

Romarski dom bo zidan z opeko, ki bo iste barve, kot je naš samostan.

LEMONTSKI FRANČIŠKANI.